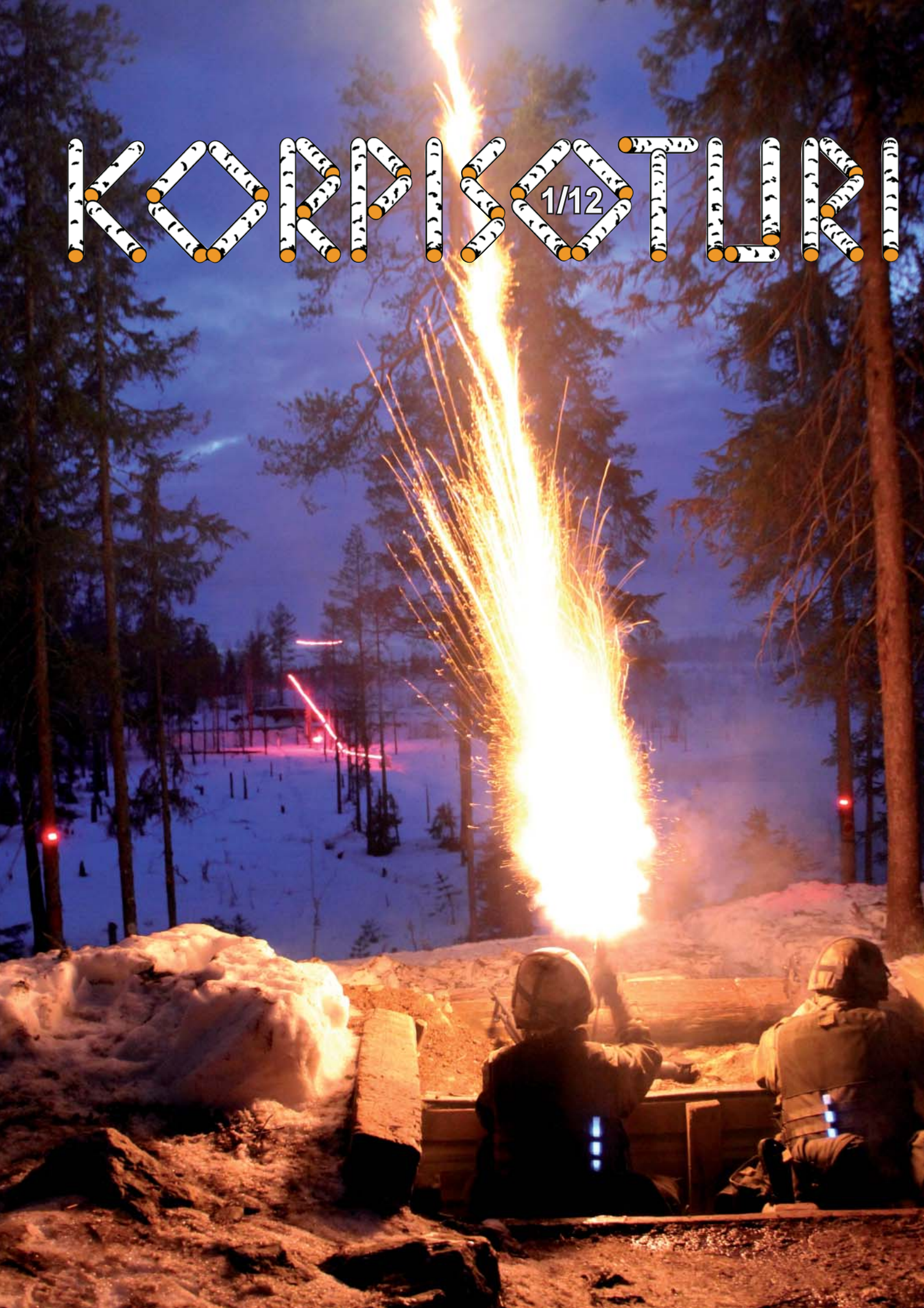

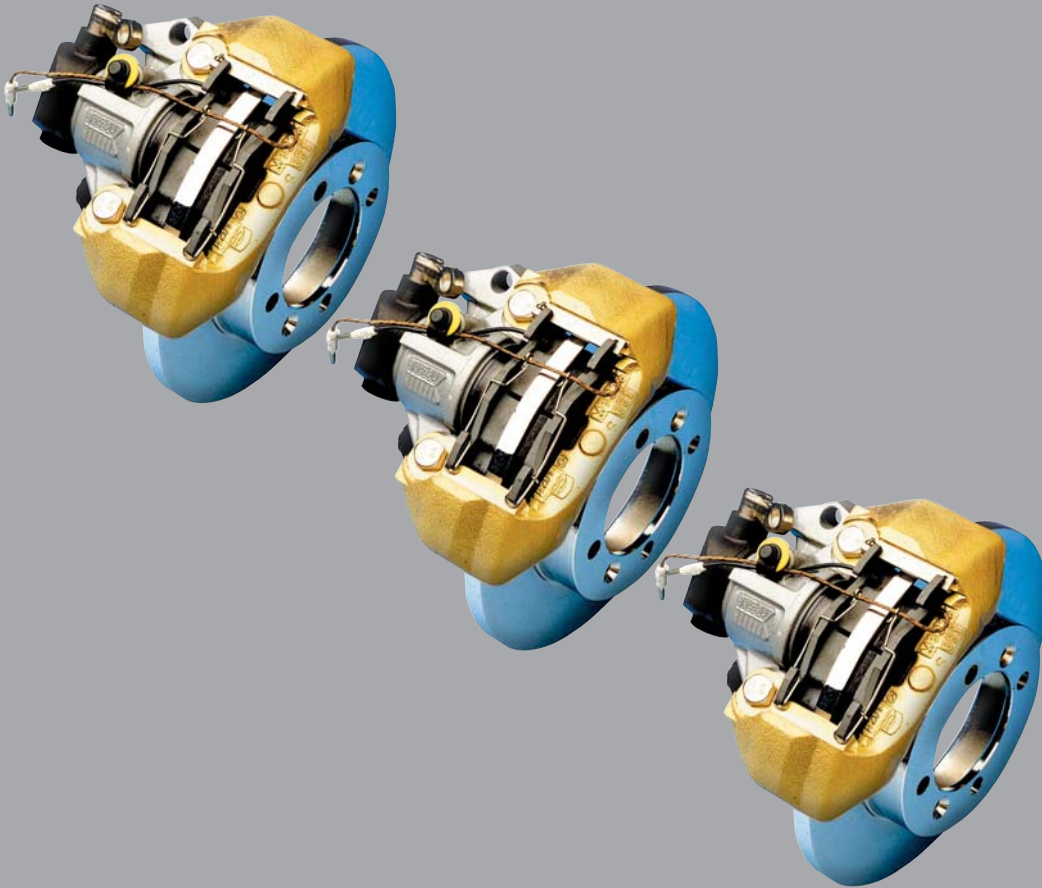
KORPIKOTURI

1/12

BROMAN Group

AUTOVARAOSAT JA -TARVIKKEET
VENE | KALASTUS | VAPAA-AIKA
TYÖKALUT | KOTI | SÄHKÖTARVIKKEET

Broman Group Oy on vuonna 1965 perustettu yritys, jonka toiminta on keskittynyt auton varaosa- ja tarvikemyyntiin sekä kodin ja vapaanajan tuotteisiin. Toimimme AD Varaosa-Maailma ja Motonet -liikeketjuina laajalla alueella Suomessa.

 **Varaosa
Maailma** **motonet**

BROMAN GROUP OY
Postiosoite: PL 169, 80101 Joensuu
Käyntiosoite: Tulliportinkatu 55, 80130 Joensuu
Puh: 044 700 7800 Fax: (013) 254 4199
www.bromangroup.fi
www.varaosamaailma.fi
www.motonet.fi

KORPISOTURI

-lehden juuret juontavat aina päivämäärään 2.4.1960, jolloin Karjalan Jääkäripataljoonan reservinliupseerikurssi n:o 39 oppilaskunta julkaisi oman kurssijulkaisun Vipinä-lehden nimellä. Aiemmin ilmestyneet kurssijulkaisut olivat lähinnä monistenippuja. Kurssi n:o 40 julkaisi oman kurssijulkaisunsa Korpisoturi -nimellä, jolla nimellä se ilmestyi aina vuoteen 1967. Vuosina 1967-1990 lehti ilmestyi Karjalan Jääkäri -nimellä. Vuodesta 1991 alkaen lehti on ilmestynyt nimellä Korpisoturi.

Pohjois-Karjalan Prikaatin ja Pohjois-Karjalan Prikaatin Kilta ry:n lehti

1/12

Kannen kuva: Toimitus	Pääkirjoitus	4
Graafinen toteutus: Toimitus	Komentajan kynästä	5
Päätoimittaja: everstiluutnantti Marti Koivula Puh 0299 432 105 Fax 0299 432 109	Aluetoimiston terveiset	7
Toimitus: Marko Jalakanen Jukka Tiihonen Terhi Pelkonen	Kolumni	8
Taloudenhoitaja: Jari Nousiainen Puh 0299 432 190	Prikaatissa tapahtuu	10
Tilaukset, peruutukset ja osoitteenmuutokset toimitettava perille kirjallisena osoitteeseen: Pohjois-Karjalan Prikaati Korpisoturi-lehti PL 5, 80791 KONTIORANTA	Perusyksikköesittely	26
Prikaatin ja Killan nettisivu osoitteella: www.puolustusvoimat.fi/pkarpr e-mail: pohjois-karjalanprikaati@mil.fi	Korven kätköissä	28
Ulkoasu/taitto/kuvat: Toimitus	Urheilu ja tekniikka	34
Painopaikka: Kopijyvä Kuopio	Kiltapalsta	41
Painos 2 000 kpl	JR 9 Perinneosasto	46
Ilmestyminen kaksi kertaa vuodessa: huhtikuussa ja lokakuussa	AUK:n kurssijulkaisu	51
Tilaukset: Puh 0299 432 190 Irttonumero 8,50 euroa Vuosittaus 17 euroa ISSN 0789-1474		

NYT ON SUUNNITELTAVA TULEVAISUUTTA

Perussuomalaisten puheenjohtajaa Timo Soinia lainaten voidaan todeta, että nyt tuli "iso jytky" - tosin miinus-merkkinen. Kauan odotettu ja vähän pelättykin esitys tuli vihdoinkin. Keskiviikkona 8.2.2012 saimme kuulla, että Pohjois-Karjalan Prikaati tullaan lakkauttamaan vuoden 2013 loppuun mennessä.

Muutos koskettaa koko varuskuntaa. Sotilaslääketieteen Keskuksen alainen Kontiolahden terveysasema, Leijona Catering:in varuskuntaravintola Simuna, Puolustushallinnon Rakennuslaitoksen Joensuun palvelupiste ja Kuopion Jotamisjärjestelmäyksikön varuskunnassa toimivat osat joutuvat joko sopeuttamaan tai lakkauttamaan oman toimintansa samassa yhteydessä. Valopiikkuna muutoksessa on se, että Pohjois-Karjalan Alue toimisto jatkaa toimintaansa maakunnassa. Varsinaiset päätökset lakkauttamisesta tehtäneen ensi kesänä.

Mahdollisen lakkauttamisen aikataulu on tiukka. Varusmiehet on koulutettava, henkilöstölle on löydettävä uudet tehtävät, varastoissa oleva materiaali ja ajoneuvokalusto on siirrettävä muualle, kasarmit on tyhjennettävä, kiinteistöistä on luovuttava ja harjoitusalueet on jätettävä siistiin kuntoon. Emme ole jääneet odottamaan ylempien esikuntien ohjausta, vaan olemme tarttuneet toimeen ja käynnistäneet ensimmäiset toimenpiteet.

Muutostilanteessa korostuu tiedonkulun ja tiedottamisen merkitys. Johtoryhmässä on päätetty, että tiedotus on avointa ja aina tiedotetaan, kun siihen on aihetta. Henkilöstöltä tulleita hyviä kysymyksiä on lähetetty eteenpäin, vastauksia on saatu ja ensimmäiset informaatiotilaisuudet on jo pidetty tätä luettaessa. Paljon asioita on vielä auki eikä kaikkiin kysymyksiin ole vastauksia. Pitää muistaa, että jatkosuunnittelu on vasta käynnistynyt. Kesälomien jälkeen olemme monessa asiassa viisaampia.

Kuluva vuosi mennään kuitenkin suunnitelman mukaisesti. Tammikuun saapumiserä on hyvässä vauhdissa. Vaativa erikoiskoulutus on käynnissä ja kesän korvilla käynnistyy joukkokoulutuskausi, joka huipentuu prikaatimme johtamaan aselajiharjoitukseen maakunnassamme 11. - 15.6.2012. Saapumiserän kuusi kuukautta palvelevat varusmiehet johtajineen kotiutuvat perjantaina 6.7. ja heinäkuun saapumiserä astuu palvelukseen heti seuraavana maanantaina 9.7.2012. Töitä siis riittää.

Pitkästä aikaa meillä on tilaisuus viettää valatilaisuus prikaatimme ulkopuolella. Heinäkuussa palvelukseen astuneiden alokkaiden sotilasvala ja -vakuutus pidetään lauantaina 18.päivä elokuuta Liperissä. Tervetuloa paikan päälle! Nuoret naiset ja miehet haluavat varmasti näyttää parhaansa omaisilleen ja valavievaille. Tehdään yhdessä mieleenpainuva juhla.

Korpisoturi-lehemme tulevaisuus on mietittävä ja sovittava yhdessä prikaatimme killan ja JR 9 perinneyhdistyksen kanssa. Varmaa on, että seuraava lehti ilmestyy tämän vuoden lokakuussa. Ensi vuonna teemme todennäköisesti ainakin yhden lehden, joka ilmestyy keväällä. Syksyn numeron kohtalo on epävarma, sillä riskinä on se, että lehdellä ei silloin ole tekijöitä. Aika näyttää miten asiat edistyvät.

Elämä on opettanut, että taustapeiliin on turha katsoa. Katseet on luotava eteenpäin. Siellä aukeaa maantie ja siellä esiin tuleviin asioihin pystymme vaikuttamaan. Toivotan lehemme lukijoille mielenkiintoisia lukuhetkiä. Kirjoitukset ovat koskettavia.

Päätoimittaja
Everstiluutnantti
Martti Koivula

ERÄS AIKAKAUSI ON PÄÄTTYMÄSSÄ...

Kuten hyvin muistamme, puolustusvoimauudistuksen ratkaisumalli käsiteltiin hallituksen ulko- ja turvallisuuspoliittisessa valiokunnassa ja esiteltiin puolustusvoimien henkilöstölle, sidosryhmille ja tiedotusvälineille keskiviikkona 8.2.2012. Tuolloin esitelty valmistelutyö merkitsee mitä todennäköisimmin yhden aikakauden lopun alkua Pohjois-Karjalassa.

Maakunnassa, tai sen edeltäjissä, on ollut suomalaista jalkaväkeä aina vuodesta 1555, Viipurin lippukunnan ajoista alkaen. Rauhan ajan varuskunnat ovat olleet kukin oman aikansa tarpeiden mukaan sijoitettuna milloin Viipuriin, Pietariin, Raivolaan, Käkisalmele, Kiviniemeen, Haminaan, Jaakkimaan tai Kontiorannan - Nurmeksen - Ylämyllyn alueelle. Lähes 460 vuotta. Perinne on pitkä ja sen katkeaminen on ymmärrettävästi iso isku, pettymys ja surun aihe maakunnalle, joka ankaran historiansa aikana aina, kun "vaino on Suomeamme kovin kourin koitellut, silloin kurja Karjalamme on Suomen surut soitellut."

Vaikka tulevan puolustusvoimauudistuksen rakenne on vielä lopullisia päätöksiä vaille, on sotilaan varauduttava pahimpaan. Parasta, mitä nyt voi omalle väelleen tehdä, on huolehtia siitä, että kaikki valmistelu- ja suunnitteluaika käytetään täysimääräisesti hyväksi ja viedään edessä oleva urakka kunnialla loppuun saakka. Silloin voidaan myös henkilöstön asiat hoitaa parhaalla mahdollisella tavalla ja suunnitellusti, ei hätiköiden.

Valmistelutyö on itse asiassa jo aloitettu. Henkilöstölle tehdään parasta aikaa epävirallista kyselyä siitä, mitä ja missä he ensisijaisesti haluaisivat vuoden 2013 jälkeen tehdä. Maaliskuun puolivälissä pidetään yhdessä omistajatahojen kanssa ensimmäinen katselmus kiinteistöjen ja alueiden osalta. Pääesikunnasta on lähiaikoina odotettavissa ensimmäiset suunnitteluohjeet, jonka jälkeen sel-

viävät sitten tarkemmat askelmerkit. Samoin Pääesikunnan on tarkoitus antaa toukokuun alkuun mennessä ministeriölle esitys tarvittavista toimenpiteistä ja hallinnollisista päätöksistä, jotka ministeriön on määrä tehdä ensi kesäkuussa.

Ensi kesän aikana selvinnevät myös puolustusvoimien vuosien 2014 ja 2015 henkilöstökoonpanot, jolloin syksyllä päästään oman väen kanssa keskustelemaan sijoittumis- ja toimintavaihtoehtoista vuoden 2013 jälkeen. Varusmieskoulutus jatkuu varmasti vielä ensi tammikuun saapumiserällä, mutta ei sen pitempään. Näillä mennään tästä eteenpäin.

Maakunnassakin on katseet käännettävä eteenpäin ja tulevaisuuteen, ei saa jäädä tuleen makaamaan. Olen varma, että maakunnan maanpuolustustahtodolle käy, kuten sanonnassa "mikä ei tapa, se vahvistaa." On ollut hienoa huomata, että alkujärkytyksen jälkeen maanpuolustuskentässä on jo heräämässä positiivisessa mielessä esitettyjä kysymyksiä, kuten esimerkiksi; miten parhaalla tavalla mahdollistetaan maanpuolustuskoulutuksen toimintaedellytykset, miten hoidetaan ja kerätään Pohjois-Karjalan Prikaatin, sen edeltäjien ja muu maakunnan sotilasperinne talteen tulevillekin polville ja miten turvataan maanpuolustus- ja kiltatyö myös tulevaisuudessa. Myös sotilaskotiyhdistys on suuntaamassa rohkeasti eteenpäin.

Mielestäni muun muassa nämä ovat juuri sellaisia kysymyksiä, joihin vastaamalla ylläpidetään Pohjois-Karjalan vahva maanpuolustustahto ja rakennetaan se tuon tulevaisuuden näköiseksi. Kuten toimittajille tuona keskiviikkopäivänä totesin, ei tämän maakunnan maanpuolustustahto ole tavarassa kiinni. Sitä on ennenkin koeteltu, silloinkin aika vähissä varusteissa.

On ollut helpottavaa ja ennen kaikkea rauhoittavaa huomata myös se asenne, joka maakunnalle yrityksineen on syntyneessä sitä väkeäni kohtaan, joka syystä tai toisesta on mahdollisesti jäämässä Pohjois-Karjalaan. Kaveria ei jätetä. Tässä kohden tietysti maakunnan, kunnan ja valtion rakentava yhteistyö on ratkaisevassa asemassa.

Uskon vahvasti, että kun tilanne hieman tasaantuu ja selkenee, ja kun muun muassa uusimuotoisen aluetoimiston rooli, tehtävät ja resurssit tarkentuvat ja yhteistoimintakäytännöt ja -mahdollisuudet Kainuun Prikaatin, Karjalan Prikaatin, Karjalan Lennoston ja Pohjois-Karjalan Rajavartioston kanssa selkiytyvät, ja "onnen päivän koitto Suomellen taas sarastaa, silloin riemun suuri soitto Karjalasta kajahtaa!"

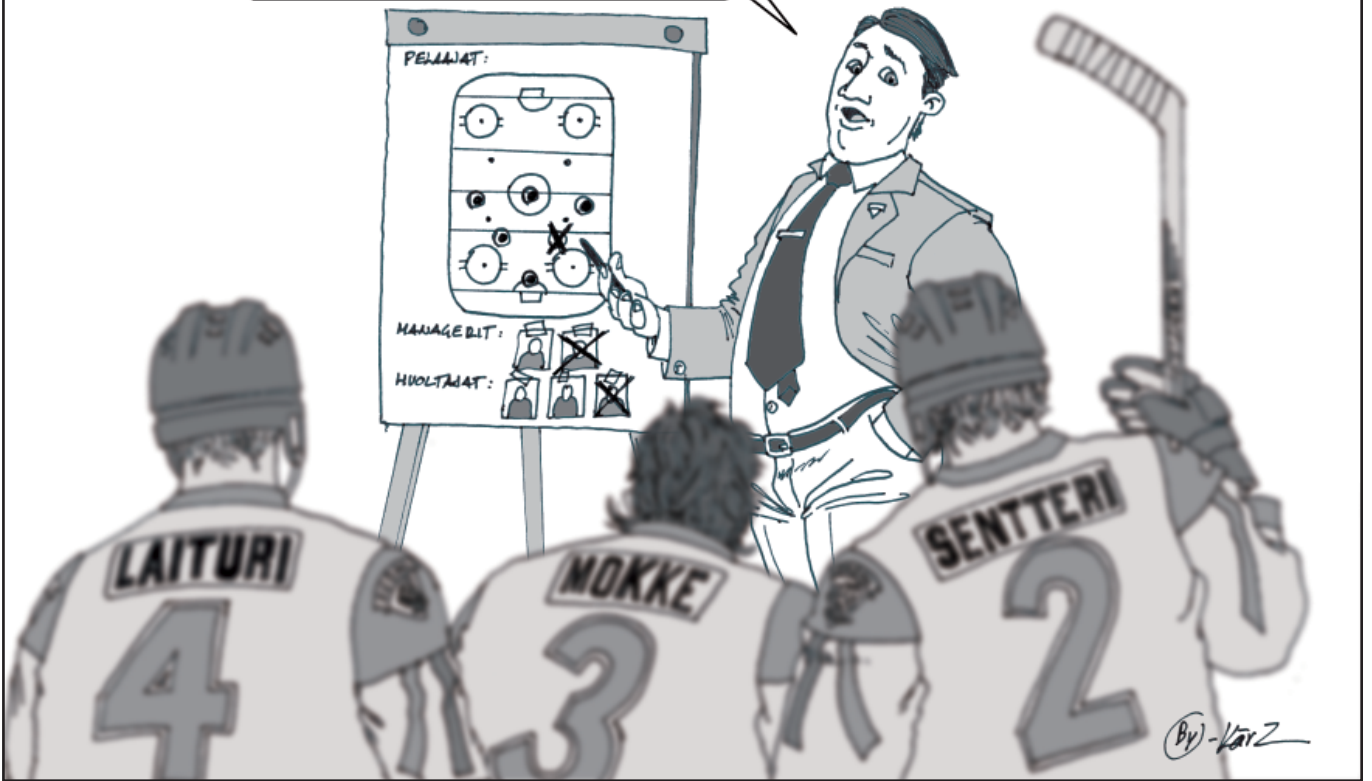
Ai niin, vielä yksi juttu siitä keskiviikkopäivästä. Meidän väki lähti pystypäin takaisin päivän töihin. Lähtekää tekin.

Yksi aikakausi päättyy, toinen alkaa - sinne vaan, kohti tulevaisuutta.

Prikaatin komentaja
Eversti Jari Kytölä

Seuraavaan kauteen lähemme ilman oikeaa
laitapuolustajaa. Tämän lisäksi virtaviivaistamme
joukkueen tukioorganisaatiota

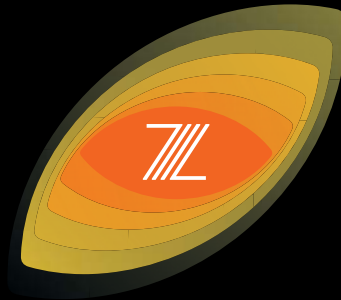

 ABLOY®

Uusi, patentoitu
ABLOY®-lukitusjärjestelmä
Turvallisuutta, kestävyyttä ja
käytettävyyttä

AWS - ANTI-WEAR SYSTEM™
Takaa täsmällisen käyttötuntuman

Lisätietoja **ABLOY®**-valtuutetuista
lukkoliikkeistä, Abloy Oy:stä sekä
verkkosivuiltamme www.abloy.fi.

ABLOY® SENTO

Tartu turvallisuuteen

An ASSA ABLOY Group brand

ASSA ABLOY

POHJOIS-KARJALAN ALUETOIMISTON AJANKOHTAISKATSAUS

Alkanut vuosi on meille perustehtävien osalta erittäin työntäyteinen. Aluetoimiston vastuulla on asevelvollisuusasioiden hoitamisen ohessa muun muassa sekä varusmiesten kesäkuun aselajiharjoituksen että Pohjois-Karjalan viranomaisyhteistoimintaharjoituksen johtaminen 5.-7.10.2012. Maanpuolustustyön osalta vuoden tärkeimpiin tapahtumiin lukeutuvat Pohjois-Karjalan ja Pohjois-Savon sotainvalidien kesäpäivän järjestäminen Kontiorannassa 12.6.2012 sekä Pohjois-Karjalan yrittäjille suunnatun alueellisen yritysjohton TYKY-tapahtuman toimeenpano varuskunnassa 7.9.2012 Reserviläis- ja veteraanijärjestöjen toimintaa tuetaan. Kertausharjoituksissa on nyt tiedossa muutama hiljaisempi vuosi, syyskuussa järjestämme kuitenkin viime vuonna perustetun 2. Maakuntakomppanian kertausharjoituksen.

Kohti uusia haasteita osana Kainuun Prikaatia

Hallitus on tehnyt päätöksen seuraavan puolustusvoimauudistuksen toimeenpanosta, joka toteutetaan vuosina 2013-2014. Siinä yhteydessä myös Pohjois-Karjalan aluetoimisto lakkautetaan 31.12.2014. Joensuuhun perustetaan kuitenkin jo seuraavana päivänä uusi, Joensuun aluetoimisto. Aluetoimisto on tuosta hetkestä alkaen osa Kainuun Prikaatia. Valitettavasti en pysty vielä tässä vaiheessa kertomaan uuden aluetoimiston tehtäviä, henkilöstömäärää enkä tarkkaa sijaintipaikkaa. Tavoitteenamme on löytää toimitilat tulevan syksyn aikana ja siirtyä niihin jo loppukesällä 2013, viimeistään ennen syksyn kutsuntakierroksen alkamista. Toiminnan jatkosuunnitelun oletusarvona on, että henkilöstömäärämme kasvaa hieman ja vastaamme jatkossakin sodan ajan suunnittelusta sekä asevelvollisuusasioista. Meille kuuluu myös yhteydenpito maakuntamme viranomaisiin, veteraani- ja reserviläisjärjestöihin sekä muuhun laajaan maanpuolustuskenttään.

On kuitenkin viisautta ryhtyä ideoimaan keskeisimpien maanpuolustustyötä tekevien toimijoiden toimintamuotoja uudelleen jo lähikuukausina. Aluetoimiston, MPK:n ja reserviläisjärjestöjen välistä yhteistoimintaa tulee edelleen tiivistää. Pohjois-Karjalan rajavartioston, Ylämyllyn varaston ja Kontiolahden sotilaskotiyhdistyksen ja Rajasotilaskotiyhdistysten tuki tulevat tulevaisuudessa olemaan meille tärkeitä. Yksityiskohdista sovitaan heidän kanssaan heti kun kaikki päätökset on tehty. Uusi paikallispuolustuskon-

septi antaa halukkaille ja palveluskelpoisille reserviläisille mahdollisuuksia sitoutua laajasti maanpuolustustyöhön jo suunnittelutyöstä alkaen. Muutamissa maanpuolustustilaisuuksissa esiintyneen Reserviläissoittokuntamme osallistumista tulee valmistautua myös vakiinnuttamaan. Pohjois-Karjalan puolustuksen ja maanpuolustustyön jatkumisen osalta on edessämme mielestäni enemmän mahdollisuuksia kuin uhkia, kunhan asiat suunnitellaan ja toimeenpannaan hyvässä maanpuolustushengessä.

Tuleva muutos ja sen suunnittelu vievät aluetoimistossa paljon aikaa, resursseja ja voimia jo tämän kevään ja kesän aikana. Työmme jatkuu prikaatin yhteydessä vuoden 2013 viimeiseen päivään saakka ilman minkäänlaisia supistuksia. Kaiken sen ohessa valmistelemme toimintojemme alasajoa Kontiorannassa, siirtymistä uusiin toimitiloihin Joensuun alueelle sekä toiminnan käynnistämistä siellä uusilla tehtävillä ja henkilöstöllä. Samaan aikaan aloitamme myös uuden operatiivisen suunnittelukierroksen. Oman henkilöstöni jaksamisen turvaaminen on ensiarvoisen tärkeää, onhan tämä muutos meille monelle jo toinen viiden vuoden sisällä.

Näillä voittopuolisesti positiivisilla ajatuksilla toivotan kaikille lehden lukijoille oikein aurinkoista kevättä ja lämmintä kesää!

Yhteistyöterveisin,

Everstiluutnantti Jouni Mattila
Pohjois-Karjalan aluetoimiston
päällikkö

ETEENPÄIN - MUTTA TAHDIKKAASTI - MARS

Pelkään tätä kirjoittaessani, että kierrän veistä kontiorantalaisten haavassa. Antakaa minulle anteeksi. Pääosa teistä kontiorantalaisista tuntee minut.

Siirryin aikanaan töihin KARPR:sta Ve-
karanjärveltä PKARPR:iin (P lyhenteen
alussa = Parempaan) sen perustamis-
päivänä 1.7.1990. Vain pari päivää pri-
kaatissa töissä oltuani tuntui siltä kuin
olisin ollut siellä koko ikäni. Joukkoon
oli helppo tulla. Prikaati ei ollut saman-
lainen teollisuuslaitos kuin edellinen
joukko, jossa olin palvellut. Ihmiset tun-
sivat toisensa, komentaja tunsu kaikki
alaisensa. Ilmapiiiri oli hyvä. Töihin oli
mukava mennä.

Olin prikaatin työntekijänä vähän yli yk-
sitoista vuotta. Viimeiset virkavuoteni
palvelin PKARSLE:ssa. Pian eläkkeelle
jäätyäni palasin MPK:n piiripääällikkönä
Kontiorantaan kuin vanhaan kotiini ja
johdan sieltä Savo-Karjalan maanpuo-
lustuspiiriä ainakin tämän vuoden lop-
puun saakka.

Vaikka kaikenlaisten sotilas- ja muiden
huhujen perusteella osasin varautua
prikaatin lakkauttamiseen, toivoin/us-
koin sydämessäni sen säilyvän - kuten
toivoivat kaikki Kontiorannassa työsken-
televät. Prikaatia Höytiäisen rannalla
Kontiolahdessa olin pitänyt yhtä selvä-
nä ja pysyvänä kuin Höytiäistä itseään.
Helmikuun 8. päivän uutinen prikaatin
lakkauttamisesta järkytti. Tuon päivän
jälkeen olen usein havahtunut, oliko uu-
tinen vain paha unta.

"Elämä jatkuu, elämän on jatkuttava,
meidän on katsottava tulevaisuuteen".
Näitä fraaseja - edellä mainitut sanonnat
eivät tässä tilanteessa ylevämpää tulkin-

taa kaipaakaan - ovat lausuneet erityi-
sesti kunnan ja maakunnan eduskäyvät
poliitikot ja maakunnan vaikuttajat. Fraa-
sit eivät elätä, ne eivät olemattomalla
konkreettisuudellaan ole helpottaneet
yhtään Kontiorannassa työskentelevien
tuntemuksia helmikuun mustan keskiviiv-
kon jälkeen.

Vaikka tilanne oli järkyttävä, olisi jo-
kaisen kannattanut varmasti muutama
päivä rauhoittua ennen kuin aloitettiin
tulevaisuuden suunnittelu vasta tulevien
prikaatin raunioiden osalta. Ruumista ei
vielä ole, puhumattakaan, että se olisi
jäähtynyt. Kontiorannassa palvelevana
ainakin minusta on tuntunut hieman sam-
manlaiselta kuin tuntuisi, jos olisin va-
kavasti sairas ja tietäisin jäljellä olevat
elonpäiväni. Sukulaiset alkaisivat jakaa
läsnä ollessani omaisuuttani tai käydä
siitä kauppaa mahdollisten ostajien
kanssa. Tekisivät sitä jopa julkisuudessa
tiedotusvälineiden kautta. Ei ole tuntunut
kontiorantalaisesta hyvältä.

Kunnanhallituksen ja -valtuuston pu-
heenjohtajat ovat tulleet esille tiedo-

tusvälineissä televisiota myöten. On
julkaistu tiukkoja aluevaatimuksia pri-
kaatin käytössä olevien maa-alueiden
luovuttamisesta kunnalle. On seisottu
asian puolesta kovennettua Kollaam Va-
samalla, kuten Tuntemattoman sotilaan
Lehto, Rahikainen ja Määttä. On heiluttu
nuija kourassa prikaatin palauttamista
vaatien. On käyty torilla mielenosoituk-
sissa yhdessä uuden maapuolustus-
ryhmittymän, passinpolttajien, kanssa.
Nuijia on esiintynyt lehtien yleisöpals-
toillakin. Varuskunnan säilyttämistä on
perusteltu mm sillä, mistä tulevaisuu-
dessa tempaistaan rajoja puolustamaan
se tuhannen sotilaan osasto, joka nyt on
ollut käytettävissä äkillisiä tilanteita var-
ten. Sen verran olisi kirjoittajien pitänyt
tutustua valmiuden kohottamisen peri-
aatteisiin, että tietäisi varusmiesjoukon
laillisen käytön ja yleensä mahdollisuu-
det etenkin tammi-helmikuussa sekä
heinä-elokuussa.

Olen samaa mieltä kuin julkisuudessa
ulostulleet henkilöt, että kaikkia mah-
dollisuuksia tulevaisuuden varalta tulee
miettiä. Mutta jonkinasteiset käytöstavat

ja tahdikkaus olisi paikallaan. Suunnitelmia voi tehdä vaihtoehtoja käyden ja yhteyksiä eri tahoihin ottaen muutamia viikkoja ilman julkisuuttakin. Ehkä silloin myös ylilyöntien määrä vähenisi. Vaikka Kontiolahden kunnalle tulevaisuuden turvaaminen on tärkeä, erityisen tärkeä se on myös jokaiselle Kontiorannan jättämään joutuvalle työntekijälle, heidän perheilleen ja läheisilleen. Heitä ei esille tulleet suunnitelmat ole kovinkaan paljon sivunneet eikä lohduta.

On tuntunut siltä ja inhimillisesti ottaen se on hyväksyttävääkin, että kannatoissa ovat esiintyneet vilpityn taistelun prikaatin puolesta ja/tai hiljainen katumus sen takia, että vastahyökkäystä ei ole aloitettu ajoissa ja että itse ei ole aikanaan tehnyt riittävästi oikeita asioita.

Vaikka tämä ei auta yhtään, pyydän kuitenkin miettimään:

- Teimmekö me kaikki jonkinasteiset pohjoiskarjalaiset vaikuttajat ja tahot sekä ihmiset kaikkemme ihan oikeasti, jotta tähän ei olisi jouduttu ja teimmekö ajoissa?

- Kiinnostiko varuskunta ylipäänsä ja puhumattakaan sen säilyminen oikeasti kuin kerran neljässä vuodessa eli puolustuspoliittisten selontekojen aikaan?

- Kävikö prikaatin tilaisuuksissa vierana aina/lähes aina kutsun saatua vai ainoastaan juhlapuhujana tai seppeleenlaskussa? Esitinkö mahdollisuutta vierailta varuskunnassa itselleni tai jollekin edustamalleni yhdistykselle/vast?

- Teimmekö eri tahoilla kaikkemme, että maakunnan esitykset Kontiorannan kasarmien korjaushankkeista olisivat toteutuneet?

- Jos olen prikaatin lakkauttamisen jälkeen huolissani reservin vapaaehtoi-

sesta koulutuksesta, kuinka aktiivisesti olen edellä mainittuun toimintaan tähän asti osallistunut? Sotkenko tästä eteenkinpäin MPK:n toiminnan puolustusvoimien toiminnaksi ja olen siitä poissa, kun prikaatia ei enää ole?

- Miten maakunnan lehtinä olemme antaneet kaikkemme? Onko eniten huomiota herättänyt esilletulo, kehoitus polttaa sotilaspassi, parasta, mitä voimme antaa?

- Miten monta ministeriä tai muutoin vaikutusvaltaista jäsentä olemme hankinneet prikaatia lähellä oleviin kiltoihimme ja yhdistyksiimme?

- Ja teimmekö kansanedustajina erityisesti kaikkemme, että joulukortit tuli lähetettyä koko kannattajakunnalle?

Kaikki "kaikkemme" sanat edellä tarkoittavat tosiaan KAIKKEMME pois lukien viimeinen kohta, jossa yhteydessä sanan merkitys on aina ymmärretty. Parhaat ovat lähettäneet kortteja minullekin paritellen.

Nimien keräys prikaatin puolesta oli hyvä ele, mutta aloitettuna muutama kuukausi ennen päätöksiä, sillä ei ole koskaan tavoiteltua merkitystä. Kaikkemme antava aktiivisuus olisi pitänyt aloittaa Ylämyllyn varuskunnan tyhjentyksen myötä eli 15 vuotta sitten.

Paljon puhutaan näinä päivinä maanpuolustushengestä, joka useimmilla on kytköksissä sotilaalliseen maanpuolustukseen, jonka tehtäviä prikaati toteuttaa. Olen tuonut monesti esille, että meidän tulisi puhua mieluummin kokonaismaanpuolustuksen hengestä. Se näkökulma tulisi ollakin enemmän esillä jokapäiväisessä elämässä. Se pitää sisällään kaiken, mitä itsenäinen Suomi tarvitsee:

- selviytyäkseen globaalissa maailmassa

- pystyäkseen johtamaan yhteiskunnan toimintoja myös häiriötilanteissa ja poikkeusoloissa

- ollakseen turvallinen paikka kotona, koulussa, liikenteessä, illalla kaduilla, taajamissa ja sivukylillä

- taatakseen opiskelu- ja toimeentulo-mahdollisuuden, terveydenhuollon ja sosiaaliturvan kaikille kansalaisille

- taatakseen lapsille ja nuorille vaihtoehtoja ja malleja terveellisiin harrastuksiin ja elämäntapoihin.

Kaikki edellä luetellut kohdat sisältävät useita asioita, joita me päivittäin hoidamme yksittäisinä kansalaisina tai yhteisöinä tietämättä tekevämme samalla maanpuolustustyötä. Mutta paljon on vielä tekemättä. Tekemiseen on meillä kaikilla mahdollisuus osallistua joka päivä. Toivon, että myös vapaaehtoisen maanpuolustustyön ja -koulutuksen kautta meille kirkastuisi käsite kokonaismaanpuolustuksen henki. Meillä on mahdollisuus oman kotimme lisäksi lisätä varaumista ja turvallisuutta yhteiskunnassa ja samalla tukea viranomaisia yhteiskunnan eri toiminnoissa.

Kontiorannassa työskentelevät, tiedän miltä teistä tuntuu. Ihmisenä rajallisuuteni tietäen ja todeten en voi muuta kuin toivottaa Teille Kaikille Kontiorannassa työskenteleville jaksamista näinä ja tulevina päivinä.

Savo-Karjalan maanpuolustuspiirin piiripäällikkö
Ahti Korhonen

KOTIVÄKIPÄIVÄ JA SOTILASVALA 27.8.2011

Saapumiserän 2/11 alokkaiden valapäivän juhlallisuudet pidettiin varuskunnassa auringonpaisteen täyttämänä lauantaina elokuun lopulla. Yhteensä 625 varusmiestä vannoi sotilasvalansa tai antoi sotilasvakuutuksensa. Juhlapäivää oli todistamassa useampi tuhat omaista. Juhlapäivänä kotijoukot pääsivät tutustumaan varuskunnan arkeen ja toimintaan sekä tottakai todistamaan oman läheisensä jääkäriksi ylentämistä.

Kasarmien pihamailla riitti vilinää, kun alokkaat pääsivät läheisensä luokse. Jälleennäkemisen riemu oli selvästi havaittavissa niin kotiväen kuin varusmiesten keskuudessa.

Ruokalassa oli tarjolla valalounas ja perinteiseen tyyliin listalla oli hernekeittoa. Toiminta oli porrastettu perusyksiköittäin, joten ruokalaan virtasi väkeä tasaiseen tahtiin.

Lähiympäristöön ja kasarmeille oli laitettu esille koulutuksessa käytettävää kalustoa ja varusmiehet esittelivät innokkaasti esillä ollutta materiaalia läheisilleen.

Ja mitäpä olisi vierailu varuskunnassa ilman sotilaskodin kahvia ja munkkia? Niin sotilaskodissa kuin myyntipisteissäkin riitti asiakkaita. Osa siirtyi nauttimaan "sotkun" antimista piknik-tyyliin Kasarmin Kentän aurinkoiseen rinteeseen.

Prikaatissa tapahtuu

Sissikomppania järjesti juhlaväelle toiminnantäyteen näytöksen, josta ei vauhtia ja tapahtumia puuttunut. Esittelyssä oli niin teltan nopea pystytys kuin purku hyökkäyksen yllättäessä sekä irtaantuminen asemista. Yleisö antoi raikuvat aplodit esityksen toteuttajille.

Sotilasvakuutus annettiin kasarmi 5:n auditoriossa ennen varsinaista valatilaisuutta varuskunnan urheilukentällä.

Juhlallisuuksiin kuului seppeleen lasku Kollaan Vasamalle. Seppeleen laskivat Pekka Laakkonen Pohjois-Karjalan Reserviupseeripiiristä, prikaatin komentaja ja Marja Kauppinen Kontiolahden kunnanvaltuustosta.

Juhlapäivän päätti ohimarssi, jonka jälkeen tuoreilla jääkäreillä alkoi ansaittu valaloma.

VUOSIPÄIVÄ 25.11.2011

Prikaati vietti 21. vuosipäiväänsä Kontiolahdella päiväjuhlallisuuksien merkeissä sekä iltajuhlan muodossa Joensuun Taidemu-
seolla. Päiväjuhla koostui seppeleenlaskuista Kontiolahden Sankarihaudoille, paraatikatselmuksesta koulukeskuksen kentällä
sekä henkilöstön ja kutsuvieraiden juhlasta koulukeskuksessa. Päiväjuhlassa palkittiin prikaatin henkilöstöä ja ansioituneita yh-
teistyökumppaneita. Osana juhlallisuuksiin kuului myös Joensuun Carelia-salissa pidetty Itä-Suomen sotilasläänin soittokuntien
syyskonsertti.

Prikaatissa tapahtuu

Vuoden sotilas

Majuri Hannu Palkovuori

Vuoden siviili

Asentaja Pasi Tietäväinen

Vuoden kouluttaja

Yliluutnantti Jarno Räihä

Maanpuolustusmitali

Yliluutnantti Jari Lappalainen

Yliluutnantti Jussi Vokkolainen

Jalkaväen ansioristi

Majuri Kari Kurkinen

Majuri Juha Nissinen

Yliluutnantti Eero Lempinen

Yliluutnantti Rauno Pitkänen

Lutnantti Jarno Asikainen

Ylivääpeli Ari Pietarinen

Ylivääpeli Juhani Hilkkö

Varastonhoitaja Jaakko Pesonen

Varastonhoitaja Reijo Toroskainen

Huollon ansioristi

Vääpeli Antero Pennanen

Pohjois-Karjalan Prikaatin joukko-osastoristi

Kapteeni Jari Kokkonen

Kapteeni Antti Ahtola

Kapteeni Ted Puusa

Yliluutnantti Rauno Pitkänen

Yliluutnantti Juuso Orava

Lutnantti Mikko Nylund

Lutnantti Esa Viitanen

Lutnantti Kalle Tuominen

Ylikersantti Tuure Välimaa

Ylikersantti Jooa-Maria Välimaa

Sotilasammattihenkilö Eeva Salakari

Varastonhoitaja Jarmo Wallin

Varastonhoitaja Leena Kinnunen

Jääkäri Pasi Kolehmainen

Ritarimalja ja Harlun Haarikka

Sissikomppania

Prikaatin varusmiesten vuosittain palkittava henkilö

Kapteeni Miika Huovinen

Pohjois-Karjalan Prikaatin hopeinen ansiolevyke

Majuri Mika Ylönen

Kapteeni Taneli Mäkinen
Yliluutnantti Jukka Ryyänen
Yliluutnantti Seppo Väänänen
Yliluutnantti Mikko Saastamoinen
Yliluutnantti Mika Räisänen
Yliluutnantti Petri Tiainen
Vääpeli Jukka Porkka
Toimistos sihteeri Terhi Pelkonen

Pohjois-Karjalan Prikaatin pronssinen ansiolevyke

Kapteeni Janne Vattulainen
Yliluutnantti Timo Luukkainen
Yliluutnantti Janne Jalovaara
Lutnantti Jere Vihavainen
Vääpeli Jarkko Mustonen
Ylikersantti Henri Venäläinen
Ylikersantti Petri Valjus
Ylikersantti Jussi Hammar
Ylikersantti Oskari Kaasinen
Kersantti Juho Rautiainen

Prikaatissa tapahtuu

Rosvopaistitapahtuma 5.8.

Pohjois-Karjalan aluetoimisto järjesti yhdessä Finnairin lentävän henkilöstön ja Joensuun kaupungin kanssa veteraaneille suunnatun ohjelmallisen tapahtuman Joensuun jäähallissa. Vieraat saivat nauttia niin sotilaskodin munkkikahveista, Eino Gröhnin, solistiyhtye Jermujen ja Kainuun Sotilassoittokunnan musiikista sekä tietysti paikan päällä tehdystä maittavasta rosvoaistista.

Pohjois-Karjalan kansanedustajat 23.8.

Maakunnan kansanedustajat vierailivat varuskunnassa saaden tietoa varuskunnan nykytilasta komentajan kertomana sekä alueellisesta tilanteesta Itä-Suomen sotilasläänin komentajan, kenraalimajuri Jukka Pennasen evästämänä.

Kiltapyöräily 26.8.

Perinteinen valapäivää edeltävä kiltapyöräily pyöräiltiin varuskunnan länsipuolisella alueella. Aurinkoisena päivä polkaistu reilun 80 kilometrin marssi taittui mukavasti. Tauoilla huollettiin joukot seuraavaa etappia varten ja juteltiin päivän polttavista asioista.

Prikaatissa tapahtuu

Reserviläisten rynnäkkökivääriammuntakisat 28.8.

Ampumakilpailut pidettiin varuskunnan ampumaradalla ja kisaan otti osaa yli sata reserviläistä sekä henkilökohtaisessa että joukkuekisassa. Joukkuekisan voiton vei Joensuun Reserviläiset ry:n ykkösjoukkue, palkintoa vastaanottamassa Jyrki Varis, Eero Jako ja Sami Nenonen. Henkilökohtaisen kisan vei nimiinsä Sami Nenonen niin ikään Joensuun Reserviläiset ry:stä.

Kontiolahden kutsunnat 28.10.

Alue toimiston vuoden 2011 kutsuntakierros päättyi kotikuntaan Kontiolahtelle. Kontiolahtelaiset nuoret miehet saivat reilusti tietoa asevelvollisuudesta ja varusmiespalveluksesta. Infotilaisuuksien ja kutsuntalautaukunnan välillä oli hyvä hengähtää pulakahvien kera ja keskustella ikätovereiden kanssa.

JOKIKONE

MOOTTORIKELKAT • MÖNKIJÄT • MOPOT
MOOTTORIPYÖRÄT • VENEET • PERÄMOOTTORIT
METSÄ- JA PUUTARHAKONEET

www.jokikone.fi

Rapala SHIMANO PELTONEN Rev

Parhaissa merkeissä.

NORMARK

NORMARK SUOMI OY Käyntiosoite: Aholaidantie 3 40320 Jyväskylä
Postiosoite: PL 39 40321 Jyväskylä, www.normark.fi

Prikaatissa tapahtuu

Harry Potter -teemakonsertti 28.10.

Karjalan Sotilassoittokunta esitti Joensuu Arenalla yhdessä Joensuun kaupunginorkesterin kanssa Harry Potter -elokuvista tuttua musiikkia. Orkesteri kapellimestarinaan Atso Almila loihti yleisön kuultavaksi taianomaisia sävelmiä.

Jalkaväen tarkastaja 16.11.

Eversti Viljo Hyvärinen kävi tarkastamassa prikaatin joukot joulukuun aselajiharjoituksessa. Tarkastaja perehtyi muun muassa uuteen maastokootterikalustoon ja keskusteli harjoitusjoukkojen kanssa. Maastot ja joukot olivat tuttuja prikaatin entiselle komentajalle.

Prikaatissa tapahtuu

Puolustusvaliokunta 29.11.

Pohjois-Karjalän maakuntakomppanian kertausharjoituksen palautetilaisuudessa komppanian päällikkö Antti Eteläpää kertoi valiokunnan jäsenille harjoituksen läpiviennistä ja palautteesta.

Ampumaradalla valiokunta perehtyi varusmieskoulutukseen Sis-sikomppanian ampumataitotestin osalta. Kouluttajan varusmiehille antama palaute ja tietenkin osumatarkkuus kiinnostivat valiokunnan jäseniä.

Kasarmeilla esiteltiin varusmiesten majoitustiloja ja koulutuksessa käytettävää kalustoa. Esikunta- ja Huoltokomppanian päällikkö, ylikuutnantti Juuso Orava kertomassa vieraille viestivälineistä.

Vierailun päätti kahvittelaisuus sotilaskodissa. Valiokunnan puheenjohtaja Jussi Niinistö kätelemässä prikaatin komentajaa.

LEHTOSEN LIIKENNE OY
TEOLLISUUSKATU 6, 80100 JOENSUU 10, PUH. 013-224 493

DACIA
GRUPE RENAUULT

DACIA DUSTER 4 x 4
ALK. 18 586 €

3 VUODEN TAKUU
TÄI 100 000 km

VIHDOINKIN MYÖS NOPEAAN TOIMITUKSEEN!

Dacia Duster 1.6 16 V 4x4 hinta alk. 13 310 € + 4 675,75 € + 600 € = 18 585,75 €. CO₂ 185 g/km. Kuvan auto erikoisvarustein. avainvaunu.fi.

AVAINVAUNU
TEITÄ VARTEN

JOENSUU Pankkosentie 6
puh. 010 5228 625 ark. 9-17, la 10-14
www.avainvaunu.fi
Puhelut 010-yhteyshenkilöihin: 8,28 senttiä/puhelu ja lisäksi lankapuh. 5,95 senttiä/min. ja matkapuh. 17,04 senttiä/min.

Prikaatissa tapahtuu

Puurojuhla 2.12.

Perinteisessä henkilöstön puurojuhlassa otettiin "varaslähtö" joulun viettoon nauttien soittokunnan musiikista, jouluisesta yhteislaulusta ja tietysti joulupuurosta. Tilaisuudessa juhliittiin myös itsenäisyyspäivänä ylennyksen saaneita ja muita palkittuja.

Joulujuhla 4.12.

Henkilökunnan ja heidän perheidensä yhteistä joulujuhlaa vietettiin muonituskeskuksessa joulukuun alussa. Niin aikuiset kuin lapsetkin pääsivät joulutunnelmaan mm. jouluruoan ja yhdessäolon merkeissä. Lasten odottama joulupukkikin vieraili paikalla jakaan lahjapussit lapsille.

**Täyden palvelun
turvallisuusalan asiantuntija.**

- Tuotteet ja tarvikkeet
- Asennus ja huolto
- Suunnittelu ja konsultointi

Voimatie 12 Joensuu, Puh. 042 44681
• Helsinki • Imatra • Lappeenranta • Kuopio • Savonlinna •

Lukkorengas oy

www.blc.fi • www.lukkorengas.fi

SPORT TO THE PEOPLE
INTERSPORT®

Reserviläisten ylentämistilaisuus 5.12.

Alueoimisto järjesti sotilaskodissa itsenäisyyspäivän aattona kahvitilaisuuden alueensa reserviläisille, jotka saivat ylennyksen reservissä itsenäisyyspäivänä.

Puolustusvoimain komentaja 13.12.

Kenraali Ari Puheloinen tarkasti prikaatin johtaman alueellisen taisteluharjoituksen joukot Uimaharjussa. Niin varusmiehiä kuin reserviläisiäkin jututtanut komentaja oli näkemäänsä tyytyväinen. Reilun tuhannen henkilön harjoitukseen osallistui joukkoja myös Pioneerirykmentistä ja Pohjois-Karjalan rajavartiostosta.

OHI ON 270, 180, 362

Saapumiserän 1/11 270 vuorokautta palvelleet miehistön erikoiskoulutuksen saaneet varusmiehet kotiutuivat 6.10.2011.

270 vrk palvelleiden palkitut:

Jalkaväen mitali ja killan stipendi

Korpraali Konttinen Joonas Petteri

Hyvän jääkäriin palkinto

Korpraali Venäläinen Riku Johannes

Kummikuntien esinepalkinnot

Jääkäri Tuisku Ville Petrus

Korpraali Hyvärinen Eetu Eemeli

Rehdin sotilaan stipendi

Jääkäri Paananen Lari

Jääkäri Vepsäläinen Niko Antti Topias

Ylämyllyn sotilaskotiyhdistys ry:n rahaston stipendi

Jääkäri Kähkönen Mikko Pate Sakari

6.1.2012 kotiutettiin saapumiserän 1/11 362 vuorokautta ja saapumiserän 2/11 180 vuorokautta palvelleet varusmiehet.

180 ja 362 vrk palvelleiden palkitut:

Jalkaväen mitali ja killan stipendi

Upseerikokelas Innanen Jaakko Joonas

Kersantti Hallikainen Mikko Tapani

Korpraali Stranden Niki

Mannerheim-ristin ritari Onni

Määttäsen stipendi

Upseerikokelas Tikka Jani Christian

Reserviupseeripiirin palkinto

Upseerikokelas Lappalainen Otto-Pekka

Juhani

Viestikillan palkinto

Upseerikokelas Laitinen Jonne Kristian

Korpraali Rosti Joel Mikael

Reserviläispiirin palkinto

Kersantti Ojala Ville Nikolai

Kummikuntien esinepalkinnot

Alikersantti Hujanen Joonas Nestori

Jääkäri Halonen Ville Juhani

Alikersantti Miettinen Eero Heikki Matias

Alikersantti Vänskä Henri Mikael

Kristian

Jääkäri Tiilikainen Teemu-Pekka

Upseerikokelas Mustonen Jani Tapani

Alikersantti Ikonen Sakari Albert

Jääkäri Elo Janne

Kersantti Kaukonen Jaakko Antero

Korpraali Kirjavainen Tero Eetu Oskari

Jääkäri Härkönen Arto Antti Tapani

Alikersantti Lehtoranta Joonas Samu

Antero

Jääkäri Ahokas Ville

Jääkäri Kari Samu

Kersantti Rui Otto Jussi Henriikki

Alikersantti Paasonen Mikko Juhani

Jääkäri Taskinen Eetu Jouko Ensio

Hyvän jääkäriin palkinto

Korpraali Stedt Anssi

Sotilaskotisisar Kyllikki Tepon rahaston stipendi

Jääkäri Mäkitalo Joonas Aleks

Rehdin sotilaan stipendi

Korpraali Hentunen Jani Petteri Aleks

Korpraali Mäensivu Jarno Teemu

Tapani

Jääkäri Suhonen Samu

Ylämyllyn sotilaskotiyhdistys ry:n stipendi

Kersantti Kukkonen Henri Matias

Ulla Mustakallio rahaston stipendi

Jääkäri Dufva Kristian

Saapumiserän miehistökurssit

Korpraali Virtanen Ville-Veikko

HENKILÖSTÖ

Henkilöstöön hyväksytyt

Vääpeli
Teppo Rautiainen
1.8.2011

Lutnantti
Henry Hoot
25.8.2011

Lutnantti
Pekka Ikonen
25.8.2011

Lutnantti
Essi Silfver
25.8.2011

Lutnantti
Tuomas Mustonen
2.9.2011

Varastomies
Jarkko Lievonen
5.9.2011

Varastomies
Joni Väänänen
5.9.2011

Siirrot

Lutnantti Santeri Hasunen
Kapteeni Janne Karttunen
Kapteeni Kristian Värrö
Yliluutnantti Timo Komulainen
Kapteeni Kari Pietilä

1.8.2011 Maasotakouluun
1.8.2011 Lapin Ilmatorjuntarykmenttiin
1.9.2011 Maasotakouluun
1.9.2011 Kaartin Jääkärirykmenttiin
1.1.2012 Pohjois-Suomen Sotilasläänin
Esikuntaan

Ylennykset

6.12.2011

Kapteeniksi:

Yliluutnantti Timo Luukkainen
Yliluutnantti Rauno Pitkänen

Insinöörikapteeniksi:

Insinööriyliluutnantti Pekka Kuokka

Ylivääpeliksi:

Vääpeli Antero Pennanen

Ylikersantiksi:

Kersantti Matti Aalto
Kersantti Marko Heikkilä
Kersantti Anssi Mononen
Kersantti Joonas Hytti
Kersantti Sami Lievonen
Kersantti Toni Kortelainen

Reserviin

Ylivääpeli Pertti Uimonen 31.12.2011

LEVINTIE 1590
99130 SIRKKA
PUH. (016) 646 301

KYLPLYLÄHOTELLI
LEVITUNTURI

www.hotellilevitunturi.fi

TATTOO-TAPAHTUMIA JA KUVIOMARSSIA

Alkuvuodesta 2010 selvisi, että Karjalan Sotilassoittokunta tulee osallistumaan vuonna 2011 Puolustusvoimien Tattokiertueelle, sekä johonkin kansainväliseen sotilasmusiikkitapahtumaan ulkomailla. Tuolloin matkakohde ei vielä ollut lopullisesti selvinnyt.

Sain tehtäväkseni aloittaa ulkomaanmatkan suunnittelun sekä suunnitella ja toteuttaa kansainväliset mitat täyttävä kuviomarssiesitys Karjalan Sotilassoittokunnan ja Rakuunansoittokunnan yhteistyönä. Kahden soittokunnan yhteenlaskettu kokoonpano ei kuitenkaan riitä tällaisen esityksen toteuttamiseen, joten osallistuin Lahdessa valtakunnallisten sotilasmusiikkialalle valittavien varusmiesten valintakoelautakunnan työskentelyyn. Kokeiden perusteella valittiin tarvittava määrä lyömäsoittajia 1/2011 saapumiserään, jolla kokoonpanoamme täydennettiin.

Mikä on TATTOO?

“Doe den tap toe” on hollanninkielinen valomerkki. Tattooksi vääntynyt sana tarkoitti Kolmikymmenvuotisen sodan aikana sotilassoittokunnan rumpujenpä-

ristelyä jolla illan tullen hätyytettiin sotilaat kapakoista takaisin varuskuntaan. Vähitellen tästä arkisesta tavasta kehittyi nykyinen näytösmäinen sotilasmusiikin muoto, jossa sotilassoittokunnat esittävät kuviomarssia. Tattoo-tapahtumista on muodostunut eri maiden sotilassoittokuntien kohtaamispaikka. Kuuluisia Tattoo-tapahtumia ympäri maailmaa järjestetään muun muassa Edinburghissa, Halifaxissa, Berliinissä, Pietarissa, Baselissa, Osllossa, Haminassa, Krakovassa, Ystadissa, Rotterdamissa ja Modenassa.

Mitä on kuviomarssi?

Yksinkertaistettuna kuviomarssi on sitä, että samaan aikaan liikutaan ja soitetaan. Sotilassoittokuntien kuviomarssiesitys on normaalisti 10-12 minuutin mittainen kokonaisuus –show, jonka toteutuksessa eri maiden välillä on huomattavia eroja. Brittiläinen tapa perustuu yksinkertaisesti perusmarssiin ja käännöksiin, sekä erittäin hyvään ja vaikuttavaan soittoon ja näyttäviin asuihin. Itäeurooppalainen ja amerikkalainen tapa taas perustuu useimmiten yksinkertaiseen sisääntuloon, jonka jälkeen

muu osa show'sta esitetään paikaltaan seisoen.

Suomessa kuviomarssia sen oikeassa merkityksessä on esitetty vasta vuodesta 1990 asti, jolloin Puolustusvoimien Varusmiessoittokunta perustettiin Haminan. Tuolloin oli myös ensimmäinen kansainvälinen Tattoo Haminassa. Siihen vaikutteita ja oppia oli haettu Ruotsista. Vaikka nykyinen suomalainen kuviomarssityyli on saanut vaikutteensa pääasiassa muista pohjoismaista, sekä Briteistä on siitä muovautunut hyvin omanlaisemme tyyli, joka tunnustetaan maailmalla.

Henkilökohtaisesti ajattelen, että kuviomarssiesityksen tulee olla taiteellinen kokonaisuus huippukohtineen ja suvan-toineen, ei siis pelkkää soittoa ja marssimista. Kokonaisuuden tulee olla niin mielenkiintoinen, että yleisön mielestä se tuntuu lyhyeltä.

Kuviomarssin suunnittelu

Jokaisella tekijällä on oma tapansa suunnitella kuviomarssiesitys, esitän tässä nyt oman vakiintuneen tapani.

Ensin on mietittävä kokonaisuus – “draaman kaari”, sekä musiikki, jolle esitys perustuu. Tästä eteenpäin työ on teknistä ja matemaattista, tosin visioita kuvioista toki täytyy olla valmiina. Työskentelypohjana minulla on tietokoneella excel-pohja, joka on ikään kuin pohjapiirros 25x50 metrin kokoisesta kuviomarssiareenasta. Työskentelypohja on ruudutettu, jonka yksi ruutu vastaa yhtä 65 cm askelta.

Työ jatkuu kokoonpanoryhmytyksen muodostamisella ja jokaisen soittajan numeroinnilla. Seuraavaksi partituurien tahdit numeroidaan ja tästä eteenpäin piirretään jokainen kuvio työskentely-

Prikaatissa tapahtuu

pohjalle. Soittajien liikkeet, kuten liikkeelähdöt, pysähdykset ja käännökset, sidotaan kappaleen tahtinumerointiin. Kun suunnittelutyö on valmis, syntyy kuvioiden lisäksi pitkä ”lakana”, johon on merkitty jokaisen soittajan jokainen askel. Soittajat numeroivat omat nuottinsa ja kirjoittavat lakanasta merkit omiin nuotteihinsa – ja harjoitukset voivat alkaa. Kymmenen minuutin kuviomarsiesityksen suunnitteluun minulta meni noin 10 täyttä päivää.

Harjoittelu

Yhteiskokoonpanon harjoituksiin varattiin neljä viiden päivän periodia, joista kaksi pidettiin Kontiolahden jäähallissa ja kaksi urheiluhallissa Lappeenrannassa. Harjoittelu aloitettiin ilman nuotteja ja ilman musiikkia. Soittokunta asettuu lähtöryhmytykseen ja lähtee rumpukapuloilla rytmisiä naputtaen liikkeelle, jolloin soittajat seuraavat omia liikkeitään nuoteistaan. Sen jälkeen kun kuviot alkoivat ”aueta” soittajille, otettiin mukaan nauhoittamamme musiikki. Kuvion alkaessa sujuu ja ojennukset suoristumaan, otettiin soittimet mukaan. Yhden päivän aikana käveltyjä kilometrejä tuli lukuisia!

Toisen harjoitusviikon loppuun oltiin tilanteessa, jossa koko esitys päästiin viemään ensimmäisen kerran läpi soittaen, toki paljon oli vielä tehtävää jäljellä. Harjoitukset jatkuivat yksityiskohtien hiomisella, esitysten videoinnilla ja niiden yhteisellä analysoinnilla. Harjoitukset onnistuivat hyvin ja viimeisen harjoitusviikon jälkeen saatettiin luottavaisin mielin lähteä Ruotsiin, Ystadin kansainväliseen sotilasmusiikkitapahtumaan.

Puolustusvoimien TATTOO 2011

Puolustusvoimien TATTOO 2011 -kierue järjestettiin syyskuussa kuudella paikkakunnalla yli 200 sotilassoittajan ja laulajan sekä hienojen solistien voimin. TATTOO 2011 -tapahtumissa oli tavoitteena muun muassa musiikin keinoin rakentaa siltaa sukupolvien välille.

Karjalan Sotilassoittokunnan ja Rakuunasoittokunnan yhteiskokoonpanolla oli hyvät lähtökohdat, olimmehan juuri pa-

lanneet Ystadista kansainvälisiltä areenoilta. Meillä oli edessä kuitenkin muihin soittokuntiin verrattuna vaativin tehtävä, koska sijainnistamme johtuen olimme koko tapahtuman ajan, kaksi viikkoa yhtä päätä matkalla, muiden soittokuntien käydessä väliillä kotona. Olimme myös kokoonpano, joka esiintyi eniten tässä Tattooossa.

Jokaisella tapahtumapaikalla oli aluksi koko päivän kestävät harjoitukset, koska hallit olivat erilaisia ja muun muassa sisääntuloportit halleissa olivat eri kohdissa. Tattoo-esitykset alkoivat jokaisella paikkakunnalla klo 19.00 kaikkien soittokuntien sisääntulolla ja yhteisesityksillä. Ensimmäisellä puolijajalla kuviomarssinsa esittivät Laivaston Soittokunnan ja Satakunnan Sotilassoittokunnan yhteiskokoonpano (työnimeltään LAISAT) ja Kaartin Soittokunta. Solistina ensimmäisellä puoliskolla kuultiin oopperalaulaja Jaakko Ryhystä.

Karjalan Sotilassoittokunnan ja Rakuunasoittokunnan yhteiskokoonpano (työnimeltään KARRAK) aloitti toisen puolijajan omalla kuviomarssiesityksellään saaden kerta toisensa jälkeen suurimmat suosionosoitukset. Kuviomarssiesityksen jälkeen jäimme vielä areenalle säestämään puoleksi tunniksi Antti Tuis-kua ja Saara Aaltoa. Ennen esityksen loppuhuipennusta, finaalia, esitti Puolus-

tusvoimien Varusmiessoittokunta oman kuviomarssinsa.

Karjalan Sotilassoittokunnan ja Rakuunasoittokunnan yhteiskokoonpano herätti varauksetonta ihastusta yleisössä. Ihmetystä ja kehua sai soittokuntamme myös muiden soittokuntien soittajilta ja kapellimestareilta siitä osaamisesta ja asenteesta, jolla olimme liikkeellä. Tapahtuman päätöskaronkassa soittokuntamme valittiin ja palkittiin Vuoden Tattoo-soittokunnaksi!

Haluan suuresti kiittää kaikkia kokoonpanomme soittajia, tässä yhteydessä erityisesti Karjalan Sotilassoittokunnan soittajia, jotka olivat ja ovat edelleen esimerkkinä kelle hyvänsä oikeasta ammattitaidosta ja työmoraalista.

Teksti:
Musiikkimajuri
Petri Junna
Kuvat: SA-kuvat

Soittokunta Ystad International Military Tattooossa

Karjalan Sotilassoittokunta ja Rakuuna-soittokunta edustivat menestyksekkäästi Suomea yhteisesityksillä syksyn 2011 kansainvälisessä Ystad International Military Tattoo -tapahtumassa Ruotsin Ystadissa 17.-20. elokuuta.

Suomalaisiin säveliin perustuvan kuviomarssikoreografian suunnitteli ja johti Karjalan Sotilassoittokunnan päällikkö musiikkimajuri Petri Junna. Soittokuntien näyttävä sisääntulo tattooareenalle Sibeliuksen Finlandian tahdein huomioitiin myös paikallisessa mediassa tapahtuman ”vaikuttavimpana sisääntulona”.

Tattoo-tapahtuma järjestettiin Etelä-Ruotsin Ystadissa nyt seitsemättä kertaa. Tapahtumaan osallistui suomalaisten lisäksi soittokuntia Ruotsista, Ranskasta, Puolasta, Italiasta, Saksasta, Skotlannista ja Tanskasta, yhteensä lähes 600 soittajaa.

Valmistautuminen Ystadin kansainväliseen tattoooseen alkoi jo 2011 vuoden keväällä. Kuvioita hioimme Kontiolahden, Joensuun ja Lappeenrannan jäähalleissa useita viikkoja. Alkuun Petrin suunnittelema kuviomarssi tuntui erittäin haasteelliselta. Useita kuvioita vuosien varrella tehneenä, tämä noin 10 minuuttia kestävä esitys oli ehdottomasti vaikein toteuttaa. Onneksi meille oli varattu riittävästi aikaa sen hiomiseen. Pala palalta kasasimme kuvion, josta vähitellen satojen toistojen jälkeen valmistui näyttävä kuviomarssi, jota kelpasi esittää niin Suomessa kuin ulkomailla.

Tattoo-matkalle lähdimme Kontioranasta pakattuamme linja-autoon suuren määrän soittimia kaikkine tarvikkeineen ja henkilökohtaisine tavaroineen. Pakkaaminen oli melkoinen taidonnäyte, sillä varusteita oli tulossa myös Lappeenrannasta Rakuunasotikunnasta. Kaiken täytyi mahtua yhteen autoon. Rakuunamäeltä otimme kollegat kyytiin ja suuntasimme linja-auton keulan kohti Katajanokan terminaalia, josta laivamatkamme kohti Ruotsia alkoi.

Laivamatkan jälkeen istuimme linja-autossa yli 600 kilometriä halki Ruotsin, kunnes saavuimme Ystadiin naapuriin Revingehediin. Yövyimme siellä paikallisen pelastusopiston majoitustiloissa, yhden hengen huoneissa. Majoitustilat olivat erittäin hyvät vaikkakin kaukana Ystadin keskustasta.

Ystadin Tattooon avajais tapahtuma järjestettiin Revingehedin varuskunnan alueella, jonne suomalaisten lisäksi koontuivat kaikki sotilassoittokunnat. Kukin ”bändi” esitti vuorollaan kappaleitaan järjestävän seuran pitämien puheiden lisäksi. Yleisöä oli paikalla sankoin joukoin. Oli mahtava tunne päästä edustamaan Suomea soittamalla Sibeliuksen Jääkärien marssin sävelet. Isänmaallisuuden vahva tunne valtasi mielen tällaisessa tilanteessa.

Televisiosta tutuksi tulleen Wallanderin kotikaupungissa, Ystadissa sijaitsi Tattoo-areena, jossa jokaisena iltana esitimme oman osuutemme yli kaksituntisessa marssishow:ssa. Sibeliuksen Finlandian tahdissa marssimme soittaen savuisen portin läpi yleisömmen eteen. Areenan katsomossa oli tuhansia ihmisiä illasta toiseen. Ensimmäisen esityksemme aikana alkoi sataa vettä, joka tietysti lisäsi jännitysmomenttia

suoritukseen. Tuli tunne, että tämä esitys viedään läpi, vaikka mitä tapahtuisi. Yleisön aplodien määrästä päätelimme esityksemme menneen hyvin. Niinpä jo seuraavana päivänä paikallinen lehdistö kehui meitä. Tattoo-esityksen finaalisissa kaikki soittokunnat kokoontuivat soittamaan muutaman yhteisnumeron Rakuunasotikunnan kapellimestarin musiikkimajuri Jyrki Koskisen johdolla.

Tällaiset tapahtumat ovat sotilassoittajan uran huippuhetkiä. Pääsee soittamaan todella ”isossa orkesterissa” ja tutustumaan eri maiden kollegoihin. Tattoooseen valmistautuminen on henkisesti ja fyysisesti erittäin rankkaa. Pitkät harjoituspäivät vaativat äärimmäistä keskittymistä suoritukseen ja marssiminen monta tuntia soittaen ei tee hommasta helppoa. Kaikesta huolimatta lähdän mielelläni jatkossakin vastaavanlaisiin tapahtumiin, mikäli minulle on tulevaisuudessa sotilassoittajan töitä tarjolla.

Teksti:
Yli luutnantti Juha Kainulainen
Karjalan Sotilassoittokunnan
käyrätorven äänenjohtaja ja tiedottaja
Kuva: Ystad International Military Tattooon kuvagalleria

Olemme tukeneet Pohjois-Karjalan Prikaatin toimintaa

Juvan kunta

Kesälahden kunta

Kontiolahden kunta

Liperin kunta

Nilsian kaupunki

Tuusniemen kunta

SISSIKOMPPANIA

Perinteet

Alueelliseen puolustuksen yhtenä kulkemakivenä on sissitoiminta. Sen avulla voidaan valvoa, hidastaa, kuluttaa ja häiritä kustannustehokkaasti vihollista laajalla alueella. Siten voidaan estää viholliselta alueen vapaa käyttö ja mikä tärkeintä, antaa muille alueellisille ja operatiivisille joukoille mahdollisuus vaikuttaa hyökkääjään. Nykyisin annettava sissi- ja tiedustelukoulutus on saanut vaikutteita jatkosodan aikaisesta kaukopartiotoiminnasta. Sissikomppania vaalii jatkosodan sissi-, tiedustelu- ja kaukopartioperinteitä. Komppanian tuvat ovatkin nimetty Savo-Karjalan alueilla syntyneiden, talvi- ja jatkosotaan sissi-, tiedustelu- ja/tai kaukopartiotoimintaan osallistuneiden Mannerheim-ristin ritarien mukaisesti.

Sissikomppanian tehtävä

Sissikomppania tuottaa joukkotuotantovelvoitteen mukaisesti sodan ajan sissi-, komento- ja huoltojoukkueita, jääkäripataljoonien tiedustelujoukkueita sekä tiedustelukomppanioiden tiedustelu- ja komento- ja huoltojoukkueita. 1.1.2012 Sissikomppaniaan siirtyi Aliupseerikoulusta sissiradioaliupseerijoukkueen tuottamistehtävä. Sissikomppania kouluttaa myös prikaatin tarkka-ampujat. Saapumiserittäin alokaskoulutusta annetaan 70-100 alokkaalle ja erikoiskoulutuskaudesta alkaen joko sissi- tai tiedustelukoulutus. Varusmiehiä

yksikössä on 70-130 ja tällä hetkellä 11 palkattuun henkilökuntaan kuuluvaa.

Sissi- ja tiedustelukoulutus

Sissikoulutuksen painopisteitä ovat tielikenteen häirintä ja väijytykset sekä kohteiden tiedustelu ja häirintäiskut. Tiedustelukoulutuksen painopisteenä ovat partio- ja tähystystiedustelu sekä suunnassa tiedustelu ja viestikoulutus. Lisäksi koulutukseen kuuluvat erätaitokoulutus, monipuolinen ase- ja ampumakoulutus sekä pioneerikoulutus. Erätaitokoulutuksessa opetellaan muun muassa tilapäismajoitteiden rakentamista, esimerkiksi

lumikammi ja erilaiset laavut sekä taistelukyvyyn säilyttämistä kaikkina vuodenaikoina. Ase- ja ampumakoulutuksessa koulutetaan jalkaväen perusaseet kuten rynnäkkökiväärin, konekiväärin ja kertaskojen käsittely. Kaikki sissit saavat myös koulutuksen kevyelle kranaatinheittimelle. Pioneerikoulutuksessa painopiste on miinakoulutuksessa, mutta koulutukseen sisältyy myös räjäytyskoulutusta alkaen eri räjähdysaineiden käsittelystä tilapäismiinoihin. Tehtäviä komppaniasta löytyy varusmiesjohtajille alkaen partiojohtajasta joukkueen johtajatehtäviin. Miehistössä voi koulutautua sissiksi, tiedustelijaksi, tarkka-ampujaksi, ajoneuvojen kuljettajiksi, lääkintämieheksi, taistelulähetiksi tai viestimieheksi.

Yhteistoimintaa Höytiäisen toiselle puolelle

Sissikomppanialla on Onttolassa sijaitsevan Rajajääkärikomppanian kanssa tiivis yhteistoiminta monella tavalla. Sissikomppanian varusmiehet osallistuvat säännöllisesti Rajajääkärikomppanian tarkka-ampumarjoitukseen Hiienvaa-

Kouluttaja antamassa palautetta sissiryhmälle väijytysammunnan jälkeen.

Perusyksikköesittely

rassa ja vastaavasti Rajajääkärikomppanian varusmiehet osallistuvat Sissikomppanian ampumarjoitukseen Sotinpurolla. Lääkintämiehet ovat osallistuneet Rajajääkärikomppanian järjestämiin kenttälääkinnän opetustilaisuuksiin. Sissiradioaliupseeriksi valitaan erilisissä valintakokeissa 16-20 soveltuvinta taistelijaa noin 600:sta prikaatin ja reilusta sadasta Rajajääkärikomppanian alokkaasta. Sissiradistijoukkueet ovat osallistuneet Rajajääkärikomppanian alaisuudessa eri taistelu- ja ampumarjoituksiin. Kesällä 2011 Rajajääkärikomppania ja Sissikomppania muodostivat yhteisen sissikomppanian Puolustusvoimien Pyörremyrsky-harjoituksessa Kaakkois-Suomessa. Yhteistyöstä Rajajääkärikomppanian kanssa on vain molempia hyödyttäviä positiivisia kokemuksia.

Sissitaival ja Kaukopartiohihto, marssien ja hiihtäen Koliilta Kontiorantaan

Liikuntakoulutus on komppaniassa samanlaista kuin muissakin yksiköissä Pohjois-Karjalan Prikaatissa. Fyysinen koulutus kuitenkin poikkeaa muun muassa siinä, että lähes kaikki siirtymiset tapahtuvat marssimalla ja henkilökohtainen varustus kannetaan itse. Parhaimmillaan taistelijan rinkalla on painoa 25-30 kg. Kunto nousee varusmiespalveluksen aikana lähes kaikilla. Tammikuussa 2012 kotiutuneilla varusmiehillä 82 prosentilla kuntoluokka oli hyvä tai kiitettävä. Yksikön cooperin testin keskiarvo on valtakunnalliseen tasoon verrattuna noin 300 metriä enemmän. Marssikoulutuksesta mainittakoon, että sissiradistit hiihtävät Kaukopartiohihdossa (edellisen sivun kuva) ja Sissintaipaleella koko yksikkö marssii jalan Koliilta Kontiorantaan. Matkaa kertyy molemmissa marsseissa noin 60 kilometriä.

Sissikoulutuksen tulevaisuus

Vielä 1990-luvulla monessa jalkaväen joukko-osastossa annettiin sissikoulutusta. Nykyään koulutus on keskitetty pääosin omaan prikaatiimme, Jääkäriprikaatiin sekä Rajavartiolaitokseen. Varus-

Erätaikokoulutukseen kuuluu myös toimintakyvyn säilyttäminen kylmässä.

miesten loppukyselyssä antaman palautteen mukaan sissi- ja tiedustelukoulutus koetaan haastavaksi ja mielenkiintoiseksi koulutukseksi. Varsinkin koulutushaaran mukaiset kovapanosammunnat ovat kasvattaneet palvelusmotivaatiota. Puolustusvoimauudistuksesta johtuvien säästöjen myötä ampumarjoituspäivät vähenevät. Vuonna 2009 komppanialla oli erikoiskoulutuskaudesta alkaen kolme omaa ampumarjoitusta. Keväällä 2012 harjoitukset on sulautettu kahteen harjoitukseen, joihin osallistuvat prikaatin muutkin joukot. Koulutustulosten saavuttamiseksi ja palvelusmotivaation eteen on tehtävä lujasti töitä muissa harjoituksissa. Kehitettävää koulutuksessa ja varustuksessa toki löytyy. Esimerkiksi varustus tulisi saattaa aseiden ja ennen kaikkea johtamisvälineiden osalta nykypäivää vastaaviksi.

Varusmieheksi Sissikomppaniaan

Mikäli haluat varusmiespalvelukseltasi kokemuksia ja elämyksiä ja olet valmis kokeilemaan henkisiä ja fyysisiä rajojasi, niin Sissikomppania on hyvä mahdollisuus.

Teksti:
Kapteeni Janne Vattulainen
Sissikomppanian päällikkö

Pimeätoiminnassa käytetään punaista valoa.

KOKEILUSOTILAITA

Korpisoturi-lehtien ilmestymisväli on ollut pataljoonalle ja sen henkilöstölle työntäyteinen. Asiaa korosti erittäin vähäluominen ja siten pitkä pimeä syksy, joka meinasi viedä energian innokkaimmiltakin kouluttajilta.

Olemme saaneet olla puolustusvoimien eturintamassa kokeilemassa ja pilotoimassa uutta taistelutapaa ja montaa muuta pienempää kokonaisuutta. Tämän ohessa olimme aika ajoin kovankin spekulatiivista kohteena joukkomme tulevaisuudesta. Nyttämmin tiedämme, että tässäkin asiassa ei ollut savua ilman tulta.

Joukko-osaston perusarkeen varusmiehiä saapumiserästä toiseen koulutavana opinahjona kätkeytyy runsaasti tulevaisuuteen tähtäävää kokeilutoimintaa. Tämä ilmiö on tuttu kaikissa joukoissa, mutta Pohjois-Karjalan Prikaatiin on luotettu erityisen paljon viime vuosien kokeilutoiminnan järjestelyissä.

Luottamus on aiheellista. Pohjois-Karjalassa annettuun tehtävään suhtaudutaan vakavasti ja tehtävä muuttuu toimintasuunnitelman lauseista konkreettiseksi tekemiseksi varusmiesten kanssa ja aikanaan raportiksi toiminnan kehittämiseksi. Tutkimus- ja kokeilutehtävien määrä on ollut vuositasolla kymmeniä.

Osa tehtävistä on pitkäkestoisia ja niitä toteutetaan usean saapumiserän kanssa myös vertailutiedon saamiseksi.

Vaikka tehtäviä on määrällisesti paljon, ne ovat kovin eritasoisia työmäärältään. Vakavimmin suhtaudumme tietysti niihin tehtäviin, joissa olemme ainoana tai lähes ainoana tekijänä puolustusvoimissa. Osa tehtävistä jakautuu lähes kaikille joukko-osastoille.

Jokainen itseään kunnioittava joukko haluaa kehittyä. Oman toiminnan kehittämiseen liittyy tutkimus- ja kokeilutoimintaa. Tämä näkyy yksittäisten harjoitusten ja osasuoritusten, kuten ammuntojen jatkuvana kehittämisenä. Asevelvollisille halutaan mallintaa mahdollisimman todentuntuiset olosuhteet ja toisaalta järjestää harjoitteita, joissa oma suorituskyky tulee hyvin esille. Myös uusi kalusto, kuten meillä viimeisimpänä uudet ajoneuvot, vaativat paljon joukkokohtaista tutkimusta, jotta niiden suorituskyky opitaan hyödyntämään täysimääräisesti.

Kokeilutoiminnan tavoitteena on yhtäältä varmistua uusien välineiden tarkoituksenmukaisesta ja tehokkaasta käytöstä ja toisaalta antaa perusteita uusien välineiden ja tekniikoiden kehittämiseen. Kokeiluilla on haettu perusteita myös koulutustoiminnan kehittämiseen ja kokonaan uuden taistelutavan kehittämiseen. Ensimmäisestä kelpaa esimerkiksi simulaattoritutkimus, jolla on selvitetty kovapanosammuntojen vähentämistä ja niiden korvaamista simulaattoriammunnoilla.

Uuteen taistelutapaan olemme pakotettuja sodan ajan joukkojen määrän vähentyessä tulevina vuosina. Tehoa joukkojen vähentämisen korvikkeeksi haetaan uudesta tavasta vaikuttaa. Taistelutapa edellyttää joukolta suurta aktiivisuutta ja innovatiivisuutta. Ensimmäiset joukkuetason kokeilut ovat edellyttäneet luovuutta ja rohkeutta ryhmätasolta alkaen. Tämä edellyttää uudenlaista otetta myös johtajakoulutukseen aliupseerikoulusta alkaen.

Taistelutavan onnistumisen edellytys on hyvä tilannekuva. Sen muodostaminen ja välittäminen muille perustuu hyvin viestiyhteyksiin ja toimiviin viestivälineisiin ryhmien ja jopa tärkeimpien yksittäisten sotilaiden kesken. Sotilaamme ovatkin saaneet olla tutustumassa maailmalla käytössä oleviin uusimpiin pienoistietokoneisiin, joita suunnitellaan hankittavaksi ryhmätasolle.

Lukuisten kokeilujen toteuttaminen on pyritty linkittämään päivittäiseen palvelukseen ja varusmiesten koulutukseen. Koska kaikkea ei voi saavuttaa, teimme jääkärikomppanian osalta sen ratkaisun, että se ryhtyi tuottamaan vahvistettujen kokoonpanojen sijaan kokeilukokoonpanon mukaista joukkoa, jota ei välttämättä sijoitetta sellaisenaan sodan ajan

Korven kätköissä

joukkoluettelon. Jokainen varusmiespalveluksessa oleva sotilas saa kuitenkin sotilaan perustaidot sekä ryhmä- ja joukkueen perusteet. Yhdessä tekeminen ja kehittäminen saattavat jopa lisätä ryhmäkiinteyttä.

Varmistaaksemme irtautumisen vanhasta ajattelusta ja totutuista ryhmityksistä, tärkeimmät joukkokohtaiset harjoitukset järjestettiin alueilla, joilla emme ole viime vuosina taistelleet. Tämä pakotti henkilökunnan tehtävästä riippumatta tarkastelemaan maastoa ja sen tuomia mahdollisuuksia uusin silmin.

Puolustusvoimain komentajan tarkastuksessa joukkomme alueellisessa taisteluharjoituksessa joulukuussa Uimaharjun itäpuolella, kaikille kävi selväksi, että olimme onnistuneet tehtävässämme. Suhtautumisemme kokeilutoimintaan sai

ansaittua kiitosta myös kokeilutoiminnan seminaareissa. Onnistuimme yhdistämään uuden pohtimisen ja perustehtävän, eli suorituskykyisten ja hyvähenkisten joukkojen tuottamisen.

Joukkomme kohtalo suuren ja kattavan uudistuksen pyörteissä ei ollut kiinni työn laadusta. Asiaan vaikuttivat tällä kertaa suuremmat voimat tässä kokonaisuudessa. Toivottavasti joukon hyvä maine palvelee myös yksilöitä kilpailussa uusista haastavista palveluspaikoista.

Pataljoonan komentajat ovat saaneet olla tehtävässään noin kaksi vuotta. Tämä aika on kohdaltani täytynyt lehden ilmestyessä ja olen aloittanut huhtikuun alussa uudessa tehtävässä Pääesikunnassa. Omalta osaltani olen lohduttunut sillä, että vaikka oma työ rakennemuutoksessa tuntui jäävän täällä hui-

kan kesken, uskon pystyväni tulevassa tehtävässä henkilöstöalalla tekemään töitä prikaatilaisten hyväksi muutostilanteissa. Seuraajallani Pohjois-Karjalan Prikaatin kasvatilla, everstiluutnantti Rainer Kuosmasella on hyvät edellytykset toimia vaativassa tehtävässä tulevassa muutoksessa.

Haluan omalta osaltani kiittää kaikkia yhteistyökumppaneita, joihin olen saanut tutustua prikaatissa palvellessani. Teette hienoa työtä upean joukon ja sen henkilöstön puolesta. Toivottavasti tukenne kantaa loppuun asti. Toivon jokaiselle prikaatilaistalle ja pohjoiskarjalaiselle maanpuolustusaktiiville menestystä tulevissa haasteissa.

Teksti:
Everstiluutnantti Petteri Tervonen
Kuvat:
Kapteeni Jari Kokkonen

Rakennustoimisto
EERO REIJONEN OY

Concessionaire

www.xpjoensuu

X-Partner Joensuu Oy
Teollisuuskatu 11, 80100 Joensuu
Puh. 0207 410 650, fax 013-120 365

OLIPA KERRAN AFGAANI, SAKSALAINEN JA SUOMALAINEN SOTURI

Sain kunnian edustaa Pohjois-Karjalan Prikaatia Suomen Kriinhallintajoukossa Afganistanissa (SKJA). Tehtäväni oli toimia Afganistanin kansallisessa armeijassa kuljetuskomppanian päällikön ohjaajana tai toisin sanoen mentorina. Yksinkertaisuudessaan tehtävä oli rakentaa yhdessä afganistanilaisten kanssa tehtävänsä kykenevää kuljetuskomppaniaa. Tehtävä oli kokonaisuudessaan erittäin mielenkiintoinen, mutta myös haastava. Afganistanissa joutui laittamaan itsensä likoon täysillä joka päivä.

Monikansallinen joukko

Afganistanilaisten joukkojen tueksi on asetettu kansainvälisiin turvallisuusjoukkoihin (ISAF) kuuluvia ohjauksen- ja yhteysupseeriryhmiä. Ryhmien tehtävänä on ohjata turvallisuusjoukkoja, joiden on tarkoitus toimintakykyisinä ottaa vastuun turvallisuustehtävistä. Turvallisuustehtävien luovuttaminen paikallisille turvallisuusviranomaisille on jo aloitettu ja se toteutetaan vaiheittain.

Oma tehtäväni kuljetuskomppanian päällikön mentorina oli paikallisessa huoltopataljoonassa, jonka tukikohtana oli Camp Shaheen Mazar E Sharifin länsipuolella. Huoltopataljoonaan oli sijoitettu monikansallinen ryhmä, joka koostui 25 saksalaisesta ja kahdesta suomalaisesta sotilaasta. Varsinaisia mentoreita ryhmässä oli 15 muiden toimiessa lähinnä lähisuojatehtävissä. Jokaisella mentorilla oli tehtävänsä niin afganiarmeijassa kuin omassa monikansallisessa ryhmässäkin.

Kuljetuskomppania

Kuljetuskomppanian tehtävänä oli tukea prikaatin eri pataljoonia kuljetuksin. Pataljoonat oli sijoitettu Pohjois-Afganistaniin eri tukikohtiin, ja etäisyys kauimpana toimivaan oli reilut 100 kilometriä. Käytännössä komppanian tehtävät olivat huolto- ja evakuointikuljetuksia.

Komppanian rakentaminen oli alkanut muutamaa kuukautta ennen tehtäväni alkamista. Kalusto ja osa henkilöstöstä oli siirretty Kabulista tukikohtaan muutamien välipysähdysten kautta. Komppania koostui sotilaista, joiden niin yleissivistävä kuin sotilaallinenkin osaaminen oli hyvin erilaisia. Joukossa oli luku- ja kirjoitustaidottomia tai osalla ei ollut minkäänlaista sotilaan kokemusta tai koulutusta. Toisaalta osa oli koulutettuja suorittaneita ja osalle taistelija- taidot olivat hyvinkin tuttuja. Kaikkia kuitenkin, ainakin palvelukseni alkuvaiheessa, yhdisti yhteinen seikka. Ajotaito kuorma-autolla oli olematon tai hyvin

vähäinen. Se osaltaan aiheutti haasteen komppanian tehtävien toteuttamisessa ja päivittäisen nousujohtaisen koulutuksen suunnittelussa.

Tehtävät ja koulutus

Taistelurytmin mukaisesti olimme yhtä aikaa käsketyissä tehtävissä, suunnittelimme seuraavaa, koulutimme ja valmistauduimme. Monta kuukautta pyrimme löytämään rakennetta, jossa ainakin koulutus voitaisiin toteuttaa jonkin säännöllisyyden mukaisesti. Jo ennalta oli määrätty uskonnon sekä luku- ja kirjoitustaidon opetuksen osalta täsmälliset iltapäivät. Yritimme täyttää muita koloja asekäsitteilyllä, hätäensiavulla, viestikoulutuksella ja kuljettajien erikoiskoulutusaiheilla. Pysyvän suunnitelman laatiminen ja sen toteuttaminen olivat hyvin haastavia, jopa mahdottomia. Ehkä itekin pidimme kaikkein tärkeimpänä kouluttautumista uuteen tehtävään ja sitä kuinka poistamme omasta toiminnastamme aiheutuneet vahingot.

Korven kätköissä

Kävimme yksityiskohtaisesti läpi, mitä meiltä odotetaan ja kuinka voimme mahdollisimman turvallisesti toteuttaa käsketyt tehtävät. Harjoituksissa kävimme läpi tehtävien toteuttamisen aina itsensä suojaamisesta toimenpiteisiin väijytyksessä ja kaiken siltä väliltä. Erityisen tyytyväinen olin siihen, että aiemmin vahinkotilanteissa olleiden kokemuksia uskallettiin käyttää hyväksi ja koulutus muuttui alun melko jäykästä koulutuksesta vuorovaikutteiseksi.

Mentorina

Jokaiseen perusyksikköön oli määrätty yhdestä kahteen mentoria. Pääosan aikaa taistelijaparini kuljetuskomppaniassa toimi saksalainen ylikersantti Christian. Hänen kanssaan teimme työnjaon, jossa kahta mentoria ei käytetä saman tehtävän ohjaamiseen. Puolessa välissä palvelusaikaa päädyttiin siihen, että hän ohjaa yhdessä amerikkalaisten kanssa joukkueiden toimintaa ja minä vastaan päällikön kanssa hallinnosta, suunnittelusta ja käskyjen toteuttamisesta. Yhteistyö taistelijaparini kanssa oli helppoa, koska saksalaisten työmoraali, ajatustapa ja kielitaito ovat samankaltaisia suomalaisten kanssa.

Mentorointia. Mentori keskellä ja mentoroitava oikealla. Vasemmalla tulkki.

Mentorin työtehtävälle ei löydy tarkkaa määritelmää ja jokainen tehtävään määrätty tekee ja kokee sen erilaisena. Varsinkin vastuuasioiden määrittäminen on hankalaa. Pitkän pohdinnan jälkeen

Maaseudun elämää talvisessa Pohjois-Afganistanissa.

päädyimme ajatukseen, jossa mentorin tehtävä komppaniassamme on kouluttaja, ohjaaja, neuvonantaja ja kanssaeläjä. Pyrimme Christianin kanssa valitsemaan edellisen lauseen sanoista kuhunkin hetkeen sopivimman. Oli päiviä, ettei voinut olla kuin kanssaeläjä ja taas päiviä jolloin olimme rastilla kouluttajana. Kaikki vaatimukset tai odotukset pyrimme poimimaan afganistanilaisilta vastakappaleilta. Jos komppaniamme, mentorit mukaan lukien, olimme saaneet nenillemme oikein reilusti, oli turha yrittää puhua toiminnan kehittämisestä.

Afgaani, saksalainen ja suomalainen

Otsikossa mainitaan afgaani, saksalainen ja suomalainen sotilas. Oli mukavaa huomata, että sotilaiden kieli kulttuuri-eroista huolimatta on aika samanlaista. Peruskuviot ovat samat. Toki erojakin on. Toiset ampuvat kymppiin ja toiset taas osuvat nopeasti. Peruskuvioiden samankaltaisuudesta johtuen pystyi monesti aavistamaan mitä tapahtuu seuraavaksi, siis ilman tulkkiakin. Toisaalta taas pystyi arvioimaan milloin tulkki ei käännä sitä mitä sanoit.

Lopuksi

Komennus Afganistanissa oli erittäin antoisa kokemus. Kannustan kaikkia ulkomaan tehtävistä kiinnostuneita ha-

keutumaan monikansallisiin joukkoihin. Ainakin Afganistanissa keskitytään olennaiseen: toimintaan sotilaana, osana ryhmää, joukkuetta ja komppaniaa.

Yhteistoiminta saksalaisten ja meidän suomalaisten välillä on mutkatonta, reilua ja avointa. Ja suomalaisen ominaisuudet ovat parhaimmillaan mentorina. Näin voin ainakin vakuuttaa komppania- ja pataljoonatasolla olevan. Suomalaisen vahvuutena on kyetä suunnittelemaan toimintansa, asettamaan tavoitteita ja vielä pääsemään niihin.

Afgaanitaistelijoita.

Teksti:
Kapteeni Taneli Mäkinen
Kuvat:
Ylikersantti Antti Kopra

UPSEERIKOKELAAN KOKEMUKSIA

Vastoin kaikkia odotuksia saapumiserän 1/11 viimeisetkin varusmiehet kotiutuivat tammikuussa 2012, allekirjoittanut mukaan lukien.

Kiertolaiselämää

Oma varusmiespalvelukseni alkoi tammikuussa 2011 Kontiorannassa, Pohjois-Karjalan Prikaatissa, panssarintorjuntakomppaniassa, jonka jälkeen punkka ehti vaihtua monet kerrat ennen vuotta 2012. Peruskoulutuskauden jälkeen tie vei, vastentahtoisesti, aliupseerikouluun jääkäriinlinjalle ja sieltä edelleen, vähemmän vastentahtoisesti, Reserviupseerikouluun Haminaan. Kurssin jälkeen piipahdin upseerikokelaana apukouluttajan pestissä Kontiorannassa ennen paluutani 1. Komppanian kouluttajakokelaaksi Reserviupseerikouluun. Palvelukseni oli siis vähintäänkin monipuolinen. Katselin armeijan arkea monesta näkökulmasta, mutta millaiselta se näytti upseerikokelaan silmin?

“Mitä ne upseerikokelaat meille oikein tekee?”

Alku Kontiorannassa oli varsin mielenkiintoinen: upseerikokelas oli alokkaille uusi auktoriteetti, joka oli saanut kovanluokan koulutuksen. Eräs alikersantti kertoi yhden alokkaan kysyneen häneltä: “Mitä ne upseerikokelaat meille oikein tekee?” Tuo kysymys kuvasti hyvin alokkaiden epävarmuutta meitä kohtaan, jota tuskin laukaisi alikersantin vastaus: “Jaa, en tiedä.”

Peruskoulutuskausi on yllättävän haastava ja joskus jopa turhauttava kouluttajan näkökulmasta. Vaikka opetettavat asiat eivät itsessään ole vaikeita, koulutettava joukko on hyvin eritasoista. Kaikki perusasiat on opetettava varsin tiukassa aikataulussa, mutta kukaan ei saisi jäädä koulutuksessa jälkeen. Turhauttavaa koulutuksesta tekee sen, että kerta toisensa jälkeen sama alokas tekee saman virheen, korjauksista huolimatta. Silti kouluttajalta pitää löytyä

kylmääpäisyyttä ja sitkeyttä, jotta virheet saataisiin karsittua.

Ja karsiutuivathan ne. Peruskoulutuskauden jälkeen oli palkitsevaa nähdä alokkaiden ylenevän jääkäreiksi ja todeta heidän ansainneen sen.

Saapumiserän valikoidut

Tulevien johtajien kouluttaminen aliupseerikoulussa ja Reserviupseerikoulussa erosi huomattavasti alokkaiden kouluttamisesta. Kantahenkilökunnan rooli vahvistui ja joukkueiden vanhimpien pesti siirtyi aliupseeri- ja upseerioppilaille. Upseerikokelaan vastuuksi jäi hajanaisen koulutuksen pitäminen, johtajien arviointi, opastus ja ohjaus, mutta ennen kaikkea valvonta ja vastuu. Parhaillaan valvottavanani oli 180 oppilasta. Oman edun tavoittelu sai jäädä toissijaiseksi.

Johtajakoulutukseen valikoituu varusmiehistä parhaat ja halukkaat, joten he ovat erittäin motivoituneita. Joukkoa, joka on täynnä intoa oppimaan uutta, on todella mielekästä kouluttaa. Tosin kouluttajakokelaana piti aina olla varpaillaan: lahjakas joukko osasi kyseenalaistaa asioita, joten sanansa piti aina pystyä perustelemaan. Uskottavuuttaan ei saanut menettää.

Kouluttajakokelaan pestin ansiosta sain kulkea reitin, jonka kuljin ennen kokelasaikaani, toistamiseen. Tällä kertaa vain eri arvomerkit rinnassa. Pystyin ikään kuin elämään uudestaan aikaisemman palvelukseni koulutettavieni kautta. Näin onnistumisten ja pettymysten ilmeet, rankan marssin jälkeiset tuskaiset naamat ja saman ryhmäkiinteyden muodostumisen kuin omalla alaisajallani.

Suoritin suurimman osan esimiesajastani kouluttajan roolissa. Mietimme usein muiden kouluttajakokelaiden kanssa, kuinka me emme saaneet kouluttaa oma sodanajan joukkoa palveluksen aikana. Joukkoa, joka olisi hioutunut toimimaan

Upseerikokelas Könönen palkittiin kurssinsa priimuksena kunniamiekalla.

juuri minun haluamallani tavalla taistelutilanteessa. En ole kuitenkaan katkera siitä, päinvastoin. Varsinkin kouluttajakokelasaikanani näin armeijan täysin uudesta näkökulmasta, joka oli hyvin lähellä henkilökunnan näkökulmaa. Armeija ei ollutkaan enää yhtään hassumpi paikka. Siellähän voisi luoda vaikka uraa.

Sinkomiehestä reservin upseeriksi

Moni tulee armeijaan kuuden kuukauden pesti mielessään. Puolustusvoimien tarve kuitenkin ajaa usein omien mieltymysten edelle ja johtajakoulutukseen joutuminen on verrattavissa maailmanloppuun. Voin omien kokemusteni perusteella todeta, että alkushokista selvittyä mieli muuttuu todella nopeasti. Katkeruus on muuttunut kiitollisuudeksi, sillä kokelasaika oli minulle kaikin puolin antoisa kokemus. Sain osallistua mielenkiintoisiin koulutuksiin ja tutustuin hienoihin ihmisiin ja hieman itseeni. Lisäksi muihin palvelusvaiheisiin verrattuna aika kului huomattavasti nopeammin uusien haasteiden parissa.

Tsemppiä tuleville saapumiserille!

Teksti:
Tero Könönen, reservin vänrikki
Kuva: Kirsi Lauri

LÄÄKINTÄMIEHEKSI?

Oletko paineensietokykyinen nuorimies tai nainen, joka olisi kiinnostunut lääkinällisistä tehtävistä armeijassa tai reservissä? Mikäli vastauksesi on kyllä, voisi lääkintämiehen koulutus olla sinulle sopiva vaihtoehto. Lääkintämies palvelee 270 vuorokautta vaihtelevissa tehtävissä. Lääkintämieskurssi alkaa erikoiskoulutuskauden alussa ja kestää neljä viikkoa. Lääkintämieskurssilla opetellaan ensiaputaidot ja runsaasti sodan ajan tehtäviä. Kurssin aikana haavoittuneen ensiapu ja eri hoitotasot tulevat varmasti kaikille tutuiksi.

Lääkintäkoulutuksesta on hyötyä myöhemmin reservissäkin. Eniten hyötyä saa ensiaputaidoista. Kurssilla käydään EA1 ja EA2 -koulutukset, jotka ovat siviilissä käytynä melko arvokkaita. Lisäksi puolustusvoimat tarjoaa lääkintämiehille uimavalvojakurssin, joka voi helpottaa jatkossa esimerkiksi kesätyöpaikan hankinnassa. Joissakin oppilaitoksissa hyväksi luetaan lääkintämieskurssista saatuja opintopisteitä.

Mitä lääkintämieheltä vaaditaan? Lääkintämiehiltä ei vaadita aikaisempaa terveysalan koulutusta, mutta siitä voi olla hyötyä. Henkilönä lääkintämiehen tulee olla rauhallinen, kylmähermoinen ja vastuutuntoinen. Lääkintämieheltä vaaditaan myös A-kelpoisuusluokka sekä normaali fyysinen kunto. Neulakammo voi olla haitaksi, mutta se ei ole mikään este.

Meidän kokemukset lääkintämiestehtävistä ovat pääosin positiivisia. Kouluttajat ovat mukavia ja ammattitaitoi-

sia. Tehtävät ovat olleet monipuolisia. Olemme molemmat Sissikompaniasta ja kuljimme oman sodan ajan ryhmän mukana puolet erikoiskoulutuskaudesta ja koko joukkokoulutuskauden. Puolen vuoden miehistön kotiuduttua siirryimme takaisin varuskunnallisiin lääkintämiestehtäviin. Pääosin teemme päivystystehtäviä terveysasemalla sekä uimahallilla. Myös komennustehtäviä riittää mukavasti. Viimeisen kolmen kuukauden aikana saamme myös neljä viikkoa lääkintämiehen jatkokoulutusta.

Mielenkiintoisimmat kokemukset saimme lääkintämieskurssin käytännön harjoituksessa. Harjoituksessa hoidettiin potilaita yhtäjaksoisesti noin viikon ajan. Yöunet jäivät vähiin, mutta kiire ja väsymys kuuluvat tositalanteeseenkin. Alkuvaiheessa

piikittäminen tuntui vaikealta, mutta vähitellenkin siihen tottui. Toinen kohokohta kurssilla oli koulutushaarakoe. Silloin marsimme reilut 20 kilometriä ja marsin aikana meidän käytännön taitoja testattiin erilaisilla tehtävillä. Viimeiset rastit olivat raskaimpia: meidän täytyi evakuoita potilasta vajaa kilometri ja lopuksi kaikki laittoivat toisilleen nesteytyksen suoneen.

Jos sinulla heräsi kiinnostus lääkintämieskoulutukseen, voimme rehellisesti suositella lääkintämieheksi hakeutumista!

Teksti:
Jääkärit Ikkala Henry & Rätty Janne
Kuva:
Kapteeni Jari Kokkonen

PUOLUSTUSVOIMIEN AJONEUVOKALUSTON UUSI TULOKAS: MAASTOSKOOTTERI

Pohjois-Karjalan Prikaati sai alkusyksystä 2011 käyttöönsä ensimmäiset maastoskooterit. Prikaatille oli aiemmin annettu tutkimus- ja kehitystehtävä maavoimatutkimukseen liittyen, kuinka maastoskoottereita voitaisiin käyttää alueellisten joukkojen taistelussa. Maastoskooterien yksityiskohtaista käyttötarkoitusta siis vasta selvitellään, mutta on jo nyt selvää, että se soveltuu erinomaisesti monen sotilaallisen joukon käyttöön. Maastoskootteri on yksi puolustusvoimien maastokäytisimmistä pyöräajoneuvoista.

Maastoskooterit, joita kansankielessä nimitetään mönkijöiksi, ovat tuoneet puolustusvoimille korvaavan kuormajuhdan suomenhevosien tilalle. Hevonen oli sekä talvi- että jatkosodassa armeijan liikkuvuuden tausta: hevonen oli maastoliikkuvuudeltaan aivan ylivoimainen, eikä sitä pystytty korvaamaan millään käytössä olevalla moottoriajoneuvolla. Hevosia käytettiin muun muassa huollon täydennys- ja evakuointikuljetuksissa, kuten ampumatarvikkeiden ja muonan täydennyskuljetuksissa sekä haavoittuneiden ja kaatuneiden evakuoinneissa. Hevoset soveltuivat myös erinomaisesti aseiden kuljettamiseen raskasaseyksiköissä sekä ratsulähetti tehtäviin. Sen sijaan tiekuljetuksiin hevonen soveltui huonosti: se oli liian hidas ja sen kuormankuljetuskapasiteetti, noin 300 kg, oli pieni verrattuna moottoriajoneuvoihin.

Puolustusvoimissa ratsurikoulutusta annettiin aina 1970-luvun alkuun saakka, mutta kun 1980-luvulla traktorit korvasivat hevoset suomalaisilla maataloilla lähes lopullisesti, joutuivat myös puolustusvoimat luopumaan ”kauramoottoreistaan”. Puolustusvoimissa hevosista luovuttiin kokonaan 1990-luvun alussa. Ratsulähetit korvattiin myöhemmin moottoripyörä- ja moottorikelkkäläheteillä, mutta niistä ei ole ollut täysin hevosten korvaajiksi. Siitä lähtien, kun hevosista luovuttiin, puolustusvoimien ajoneuvokalustosta on puuttanut sellainen lumetoman keliolosuhteiden ajoneuvo, jolla voitaisiin kuljettaa henkilö- ja joukkokohdasta materiaalia sellaisissa maasto-olo-

suhteissa, joissa ne suomenhevosilla pystyttiin suorittamaan, mutta joissa muilla raskaimmilla moottoriajoneuvoilla liikkuminen on ollut vähintäänkin hidasta, ellei jopa mahdotonta. Nyt hevosten korvaaja on löytynyt: puolustusvoimista maastoskootteriä on esitelty medialle ja yleisölle 2000-luvun työhevosena.

Puolustusvoimien käyttöön hankitut maastoskooterit ovat amerikkalaisen valmistajan, Polariksen, suurinta jälleennyynnissä olevaa mallia. Sama ajoneuvomalli on käytössä ainakin Ruotsin ja Norjan armeijoilla. Suomessa tästä kuusipyörävetoisesta mönkijästä on kaupasta saatavasta mallista modifioitu sotavarusteajoneuvo puolustusvoimien

käyttötärpeita varten. Kaupasta saatavaan malliin verrattuna näkyvimpinä muutoksina SA-mönkijässä ovat loka-suoja ja kylkien lujitemuovisia katteita suojaamaan valmistettu putkikehikko sekä matkustajalle tehty istumapaikka, joka on tehty ottamalla lavasta tilaa penkin pituuden kasvattamiseksi ja varustamalla astinlaudat matkustajan jalkatapeilla. Valmistajan tarrat kyljistä on myös jätetty pois. Sotavarusteajoneuvon sähköjärjestelmään on tehty joitakin muutoksia varustamalla ajoneuvo muun muassa kahvanlämmittimillä ja perävaunun sähköpistokkeella. Ajoneuvo on myös varustettu keulaan kiinnitettyllä sähkötoimisella vinsillä.

Maastokootterien käyttö ja tulevaisuus

Maastokootteri on omimmillaan juuri siinä, että sillä pääsee lumettomaan vuodenaikaan sinne, missä kuorman kanssa muutoin pystyisi liikkumaan ainoastaan jalan. Toisin sanoen sinne, missä jalkaväki pystyy kantavuuden puolesta liikkumaan, pääsee myös maastokootterilla. Oleellista on, että näissä olosuhteissa perävaunulla varustettu maastokootteri pystyy samaan aikaan kuljettamaan mukanaan muutaman sadan kilon kuorman. Mikä mukavinta, niin ajoneuvoa on myös helppo ajaa.

Maastokoottereita voidaan käyttää maastomoottoripyörien ja moottorikelkojen kaltaisesti erilaisissa tiedustelu- ja

lähettitehtävissä, mutta eniten maastokootterista on hyötyä silloin, kun siihen on kytketty perävaunu. Tällöin maastokootteri soveltuu erinomaisesti kaikkiin huollon täydennys- ja evakuointikuljetuksiin. Perävaunulla voidaan evakuoida potilaita, mutta yhtä lailla kuljettaa täydennysmateriaalia, kuten esimerkiksi ampumatarvikkeita, elintarvikkeita ja polttoaineita. Perävaunu soveltuu myös erinomaisesti sotajoukon muun joukko-kohtaisen materiaalin kuljettamiseen.

Puolustusvoimissa maastokootteria on kokeiltu monen sotilaallisen joukon toimintaan. Mönkijää on käytetty muun muassa johtamis- ja asejärjestelmien kuljettamiseen ja viestijoukkojen valokaapelin levittämiseen. Ajoneuvoa on myös käytetty aluevartiointissa sekä palo-, pelastus- ja sammutustehtävissä. Puolustusvoimissa tätä mönkijää on myös mahdollista käyttää yleisellä tiellä, jos se on tarpeen sotilaallisen tehtävän suorittamisen vuoksi. Ajoneuvo on varustettu taustapeileillä ja suuntavilkuilla liikenneturvallisuuden parantamiseksi. Suurin sallittu nopeus on 40 km/h, jonka johdosta ajoneuvo on omimmillaan parantamaan sotilaallisen joukon taktista liikkuvuutta maastossa. Sen sijaan pitkissä, keskitetyissä, tiellä suoritettavissa moottorimarsseissa maastokootterit on tarkoituksenmukaisinta kuljettaa kuorma-auton lavalla.

Puolustusjärjestelmien kehitystä varten laaditussa sotateknisessä arvioissa ja ennusteissa 2020-luvulle, asiantuntijat ovat arvioineet tulevaisuutta teknologian

ja puolustusmateriaalin näkökulmasta. Tässä arvioissa ja ennusteissa on esitetty, että yksittäisten sotilaiden tai enintään partion siirtymiseen käytettävät pienet, hyvän maastoliikkuvuuden omaavat ajoneuvot yleistyvät maavoimien joukoissa. Näihin ajoneuvoihin kuuluvat muun muassa mönkijät. Ensikokemukset Pohjois-Karjalan Prikaatissa puoltavat tätä arviota ja ennustetta. Jalkaväessä maastokootterit ovat ennen kaikkea partio-, ryhmä-, joukkue- ja korkeintaan komppaniatason ajoneuvoja, joiden soisi vakiintuvan sotavarusteeksi näihin joukkoihin pysyvästi. Kyseessä on erittäin käyttökelpoinen ajoneuvo jalkaväen erityistarpeisiin.

Kuvassa kirjoittaja on 2-vuotiaana lähdössä "kauramoottorin" kyytiin.

Teksti:
Yliluutnantti Marko Jalkanen

TEKNISET TIEDOT:

POLARIS SPORTSMAN 500	6x6/125+69
Valmistusmaa	USA, Roseau, Minnesota
Henkilömäärä	2
Pituus	2,75 m
Leveys	1,18 m
Akselivälit	1250 + 690 mm
Moottori	4-T, 498 cm ³ , bensiini, nestejäähdytys, 19,8 kW
Polttoainesäiliön tilavuus	16 litraa
Toiminta-aika tankillisella	n. 1 tst-vrk
Voimansiirto	Variaattori
Vetotapa	6 X 6: 1 akselilla kardaani- ja 2 ja 3 akselilla ketjuveto
Kokonaismassa:	893 kg
Omamassa:	530 kg

95th 4DAAGSE 2011 19.7 - 22.7.2011 -erään marssin anatomia

26.2.2011 Karjalan Jääkäripataljoonan vuosipäivän iltajuhlissa, puolikkaan punaviinipullon vaikutuksen rohkaisemana ja vaikutteille alttiina pikkutyttönä sain loistavan idean: mikäpä olisikaan parempi tapa viettää kesälomastani viikko, kun käydä tallaamassa noin 160 kilometriä hollantilaisella maaseudulla, so-tilasjalkineissa ja kymppikiloinen reppu selässä?

Kevät - kesä 2011

Kevään aikana joukkueemme muovautui lopulliseen muotoonsa. Pohjois-Karjalasta osallistuisivat Harjuvaarat, allekirjoittanut, Itänivan Liisa, Saarisen Pera, sekä nuo intomieliset maanpuolustusmohikaanikapteenit, Norismaan Harri ja Rytkösen Jupi. Loput joukkueestamme tulikin sitten ympäri Suomea pääosin reserviläisistä kootusta muukalaislegioonasta, palkattuja sotilaita jengissä oli itseni lisäksi kaksi kappaletta. Ikäjakamamme oli juuri intin päättäneestä parikymppisestä tuonne reilusti kuudenkymppin toiselle puolelle. Suomen joukkueen lopullinen koko taisi olla 21 taistelijaa. Valmistautumisen joukkue suoritti kootusti Kesäyön Marssilla (olin Sotinpurrolla), sekä omatoimisella tallustelulla kuka milläkin porukalla oman mielensä mukaan. Olin tuolloinkin Sotinpurrolla. Allekirjoittaneen valmistautuminen koostuikin pääsääntöisesti kaljanjuonnista sekä irkkupunkin kuuntelemisesta.

Lauantai - sunnuntai 16.-17.7.2011

Lähdön hetki koitti 16.7. noin kello 22.00. Matkustimme Team MPK North Karelian porukalla yön yli Helsinki-Vantaalle, jonne treffit oli sovittu sunnantaiksi 17.7. klo 9.00 mennessä loppujoukkueen kanssa. Tutustuttiin, jaettiin erinäköisiä sponssipaitoja ja varmistettiin, että kaikilla oli ainakin kengät mukana. Majoitusmestarinamme ja reissun organisaattorina toimi Kuosan Pekka, joka oli myös hommannut M03-helleasut marssia varten. Sittenpä ei muuta kuin lento-

koneeseen, ja kohta olimmekin jo Amsterdamin lentokentällä odottelemassa junakuljetusta Nijmegeniin, tuonne pitkäjalkaisten ja lyhytselkäisten elämäntapakävelijöiden kehtoon.

Sunnuntai-iltapäivä sujui majoittumisen merkeissä, jaoimme Camp Heumensoordissa oman parakkimme pääasiassa jenkki-kollegoiden kanssa. Heumensoordissa, joka oli varta vasten Nijmegenin esikaupungin puistoon rakennettu sotilaiden tilapäisleiri, majoittui viikon aikana noin 10 000 sotilasta, eri kansalaisuuksia taisi olla tuommoinen viitisenkymmentä. Kaljatelulta oli looginen paikka kuulostella fiiliksiä muilta marssille osallistujilta, joten tuskin oli linja-autokuljetus päässyt sisään portista, kun olinkin jo vaihtamassa rahaa muovisiin maksuvälinechipseihin. Sunnuntai-iltana sovittiin maanantain valmistautumispäivän aikamääreet, ja käytiin vapaaehtoisen porukan kanssa marssitapahtuman avajaisissa läheisellä urheilukentällä. Oletin kyseessä olevan sotilasparaatin, mutta kyseessä olikin ihan oikea musiikki- ja teatteriesitys. Tripeimmät sulkeiset ikinä. Kentällä pyöri keijukaisia, trapetsitaiteilijoita, kymmenkunta sotilassoittokuntaa ja paikallinen kirsiranto vartaloa nuolevassa iltaapuvussa. Jäyhällä suomalaiskapiasella nyki tässä vaiheessa suupieli. Lapsikuoron saattelemana tilaisuus päättyi, paluumarssi Camp Heumensoordiin linja-autoin, ja loppuillan kulutin virvokkeiden nauttimisen ja varusteiden huoltamisen parissa.

Maanantai 18.7.2011

Maanantaina laitettiin reppu marssikuntoon eli sullottiin kymmenen kiloa hiekkaa firman M05-pikkureppuun. Jupi käytti viiden kilon jauhosäkkejä, itse suosin muovikasseja ja roudarinteippiä. Tiimin kanssa oli sovittu, että kaikkien reppujen painon olisi oltava joka tilanteessa kymmenen kiloa plus mukana tulevat muut tavarat, ettei reitillä mahdollisesti mittauspisteellä tulisi hylkäyksiä. Tämä siksi, ettei esimerkiksi vesipullojen tyhjennyttyä repun paino putoaisi alle kymmenen kilon. Maanantain pakollinen valmistautuminen päättyi tähän, joten vapaa-aikaa jäi reilusti. Käskytin itseni välittömästi linja-autoon ja Nijmegenin keskustaan.

Nijmegenissä oli bileet. Koko lähitienoo oli palkallisella vapaalla koko viikon. Marssitapahtuman ympärillehän oli rakennettu kokonainen musiikkifestivaali eli koko kaupunki ja lähiseutu lauloi, tanssi, joi sekä pössytteli antaakseen oman panoksensa marssijoiden pitkälle taipaleelle kannustuksen muodossa. Kaupungilla kiertelin kaupat ja jäin viettämään täysin ansaitsematonta loppoaikaa yhdelle kaupungin monista terasseista. Lähdin takaisin Heumensoordiin, ettei menisi ilta pitkäksi. Camp Heumensoordissa päätin käydä kuitenkin messissä tiedustelemassa, olisiko Heineken yhtä hyvää kuin kylillä. Kello oli ehkä neljä iltapäivällä. Havahduin puoliltaöin ja päätin edetä syöksyen takaisin kohti omaa parakkiamme. Makuupussiin ja

unta kuuluu, olihan lähtö Suomen joukkueella vasta aamukuudelta.

Marssipäivä 19.7.2011

Aamu valkeni leirialueen ämyreistä soivalla Righteous Brothersin "Wake-up Call"-kappaleen tahtiin. Jatkopäivinä tulisin tosin varaamaan kappaleelle paikan syvälle samaan musiikilliseen helvettiin missä Tauskille, Radio Novan soittolistalle ja Celine Dionillekin on jo laudepaikka tiedossa.

Line-up 0600. Tuplasukat jalkaan ja vaseliinia koipiin. Pimeää, marssitorvet soivat. Rummut paukuttavat tutulla rytmillä. Joukkueemme starttaa parijonossa, leirin portista siirrymme marssireitille tyylikkäästi tahdissa. Kyseessä oli myös viimeinen kerta, kun kyseisestä portista marssittiin ulos tai sisään ilman jonkinasteisia kiputiloja. Huoltajamme Anukka ja Liisa räpsivät kuvia. Mie poseeraa häpeilemättömästi. Ensimmäinen päivätaipale suuntautuu pohjoiseen, matka noin 44 kilometriä. Reissun pisin lenkki siis. Vaikka saavutamme esikaupungin kellon ollessa puoli seitsemän, on kylä jo täysin hereillä. Lapsia, perheitä, nuoria, vanhuksia, tienpenkat ovat vuorattu täyteen ihmisiä kaikilla alueilla, missä asutusta on. Hollantilainen teknohumppa soi, penskat heittelevät ylävitosia, räikät ja vuvuzuelat soi. Huonot juttuni eivät herätä vastakaikua vieruskaverissani. Marssitahti soljuu siinä viiden ja puolen kilometrin tuntivauhtia eteenpäin, joukossamme on useampikin GPS mukana. Taukorytmitys oli suurin piirtein kaksi tuntia marssimista ja pari-

kymmentä minuuttia lepoa. Tässä ajassa ehtii etenemään sen kymmenisen kilometriä. Anukka & Liisa eli huoltojoukkomme liikkuvat polkupyörillä, koska millään muulla välineellä ihmismassojen kiertäminen ei mahdollista ollut. 45 000 marssijaa, ja saman verran katselijoita pitivät siitä huolen.

Kun olimme palaamassa maaseudulta kohti Nijmegenin kaupunkia, alkoi itselläni tuntua kuumotusta vasemman jalan pikkua- ja nimettömän varpaan välillä. Kaupungin läpi talsiessa asian ehti unohtamaan adrenaliinipuuskassa ja ihmisille vilkutellessa. Mutta kun viimeinen viisi kilometriä alkoi, huomasin jomotuksen käyvän koko ajan kovemmaksi. Kun sitten noin pari kilometriä ennen leirin porttia syöksyin pusikosta "keventämästä", nyrjäytin samalla vähän vasenta koipeani. Tuloksena oli ihan saatanallinen kipu, tuntui kun kengän sisällä olisi purskahtanut jotain auki. Olin varma, että pikkuvarpaan kynsi taittui irti. Loppumatka menikin hammasta purren maaliin Camp Heumensoordiin.

Vahinko oli onneksi pienempi kuin pelkäsini. Varpaiden väliin oli kasvanut ilmeisesti löysähkö rakko, joka sitten askelvirheen seurauksena, tuota, paineistui ja räjähti. Eli ensimmäisen päivän saldo: kroppa OK, jalat melko OK, päänuipissa ei mitään vikaa, ja varpaankynnet tallella. Menin huoltamaan itseäni utilaisen yksilösarjaan osallistuvan ylläluutnantti Jaakon kanssa messiteltaan. Koiranpentukatse ja yleismaailmallinen uikuttaminen eivät auttaneet ruotsalaisien naislääkintähenkilöiden kieltäytyttyä suorittamasta minulle henkilökohtaista jalkahoitoa jossain rauhallisemmassa paikassa. Yhteispohjoismainen yhteistyö my ass. Puoliyö ja siirryimme Jaakon kanssa taistelijaparia tukien syöksen eteenpäin parakkiin unille.

Marssipäivä 20.7.2011

Line-up 0500. Jalkapohjat ovat vähän arat tiistain jäljiltä. Edessämme jenkit näyttävät kuitenkin huomattavasti jäykemmiltä, kuin me suomalaiset. Sen siitä saa, kun on jenkifutiksen linjamiehen

metrinpaksuiset reidet, mutta ylöjärveläisen mualaispojan askellus. Letka liikkeelle, jalat tottuvat yllättävän hyvin marssinopeuteen. Asiaan vaikuttanee, että toimin itse suuntamiehenä tällä kertaa. Saan talsia omaa vauhtia, eikä tarvitse peesailla muita. Ilmeisesti tiistaina oli joukkueen enemmistön mielestä menty liian nopeasti, koska kutsu kävi letkan keuilille. Keskiviikon reitti lähti muistaakseni lännen suuntaan. Kaupunki oli jo totuttuun tapaan hereillä, karaokea, vienosti leijuva alkoholin ja muiden nautintoaineiden tuoksua, soittokuntia, kuu-luttajia, TV-kameroita... ei Suomessa kyettäisi tällaiseen spontaaniin ilonpitoon ja positiiviseen mielialaan.

Keskiviikko oli mielestäni koko reissun paras marssipäivä. Matka vajaa 40 km, pääsääntöisesti reitti kierteli kaupungin liepeillä, eli ns. "bilepätkät" olivat tiheässä. Mie yritin halaila kaikkia kivanäköisiä mimmejä, jotka tulivat pubien terasseilta viereeni kannustamaan. Muistoihini on tallentunut ainakin yksi vaaleanpunaiseen kaniasuun pukeutunut tyttö, joka näytti, ööh, yllättyneeltä. Tässä vaiheessa vakiokesähitinkin alkoivat tulla jo tutuksi, joten keskityin hiljaisemmilla pätkillä miettimään tanssireografioita seuraavalle bilepätkälle.

Yksi asia, missä suomalaiset voisivat hieman petrata, on marssilaulaminen. Muut joukkueet hoilottivat koko ajan, me mökötimme. Muut laulaa yleisölle, me mökötimme. Muut tervehtivät ohittaessaan laulamalla, meidän porukamme mököttää. Jupi yritti viritellä jossain vaiheessa hieman "Hämä-hämä-häkkiä", mutta yritys vaiettiin kuoliaaksi.

Viimeinen kymppipätkä kulkeekin liki kokonaan kaupungissa, missä on kunnon festarimeininki. Mie saan öögaa trantsulta, jolla oli ainakin puolitoistametriset säät. Loppujoukkue pääsääntöisesti mököttää. Mie valssahtelen humalaisen rouvan kanssa pari tahtia, saan palkaksi kukkapuskan kaulan ympärille. Viimeiset kolmisen kilometriä tuttua reittiä kohti Camp Heumensoordia. Jalat tuntuivat pikkuisen kuumottavan, mutta muuten ei juuri kiputiloja ollut.

Tahtimarssia messiteltaan, perinteinen ”Suomi-Sauna-Puukko-Perkele” tervehtiminen yleisölle ja Anukka & Liisa tarjoavatkin jo bisseä meille janoisille marssijoille. Kun pääsen parakille huoltamaan, huomaan kenkien lähtevän melko kituliaasti irti jaloistani. Nytkö jo? Olin odottanut tätä vasta torstain aikoihin. Päätän siirtyä messiteltaan hätäpalaveriin Jaakon kanssa. Kohta kivut jo unohtuvatkin, ja kulmailemme ruotsalaisten virkaveljien kanssa kateellisina norjalaisten kivannäköisiä naislääkintähenkilöitä. Kohta onkin jo kello torstain puolella ja siirrymme Jaakon kanssa ryömien eteenpäin parakille kohti oletetavasti omaa makuupussia.

Marssipäivä 21.7.2011

Line-up 0400. Aamulla havaitsin sisäreisistäni muutamat hiertymien alut. Lainsin Harjuvaaran Petterin pitkät kalsarit ja saksin niistä polkupyöräsorsit. Talkki/vaseliiniannostus nivusiin ja vöila! Munaskuukkelit oli suojattu palovammoilta. Jalat tuntuvat siltä, kuin puoleen kiloon raakaa jauhelihaa olisi tungettu muutama kananluu. Pää tuntuu kuitenkin edelleen kirkkaalta. Kroppa tuntuu myös krampittomalta. Tälle matkalle kenkiini ei mahtunut enää kuin yksi sukka per jalka.

Torstain matka suuntautuu etelään. Noin 40 kilometriä. Luvassa olisi matkan suurimmat mäet ja laskut. Marssi sujuu alkuun aika mallikkaasti. Marssin edelleen keulassa. Jalat kulkevat eteenpäin, mutta aina tauoilla kivut iskevät pelottavan nopeasti. Kengät eivät heilahda enää nopeasti pois jalasta. Uskallan

kuitenkin vielä ylipäättään ottaa ne pois. Takaisinlaitto sattuu ja Buranaa kuluu. Adrenaliini vie eteenpäin, marssiessa jalkojen kipu jää kaukaiseksi jomotukseksi jonnekin kauas alas aivojen ulottumattomiin. Jaksan bilepätkillä moikkaila vanhoja rouvia ja nostaa kättä hellepäähineeseen vanhojen herrojen kohdalla. Fiilis pysyy korkealla ja matka taittuu eteenpäin.

Viimeisten 15 kilometrin aikana olen kuitenkin kehittänyt vihasuhteen kaikkiin alamäkiin. Tunnen, kuinka vasemman jalkani pikkumarvas, sekä oikean jalkani ukkovarvas hakkaavat kivuliaasti kaikilla alas viettävillä askeleilla kenkien kärkeä vasten. Kipu ei enää häviä jonnekin

kauas. Puristelen stressipalloa, joka on matkan aikana tarttunut mukaan. Se on paras ystäväni. Se ei valita. Sen mielestä matkavauhti on aina juuri sopiva. Sitä saa rutistaa. Se ei astu kantapäille. Jokainen asfalttiin maalattu viiva alkaa tuntua kengänpohjien läpi. Mukulakivetykset ovat suoraa kidutusta. Viimein Camp Heumensoordin portti häämöttää, ja raahaudumme selkärangasta irtoavalla tahtimarssilla messiin hurraavien kollegoiden keskelle.

Messirituaalien jälkeen parakille huoltamaan. Jalat näyttävät pahalta. Kaikki kynnet näyttävät vielä olevan paikallaan. Olen hankkinut useamman rakon ympärillä jalkojani, mutta en ole noteerannut näitä kynsieni viedessä kaiken huomion. Teen viimeiselle päivälle jalkahuollon valmiiksi, kun kuulen että lähtömme olisi jo aamukolmelta. Käskyttän joukkueemme juniorin Antin hakemaan nuutuneelle luutnantille muutaman oluen. Antti katsoo jalkojani, ja muuttuu naamaltaan harmaaksi. Oluet tulevat muutamassa minuutissa. Reipas reservin vänrikki. Päätän illan kipulääkkeiden ja oluen sekakäyttöön ja lasken pulssin varpaidani samalla kun nukahdan. Näen unta vaaleanpunaisesta kanista joka hakkaa vasaralla jalkapohjiani. Herään säpsähtäen...

Marssipäivä 22.7.2011

...Viimeiseen marssipäivään. Aamupalalla käynti kestää ikuisuuden. Line-up 0245. Menen jonon hänille. Mutisen vierustoverilleni, että rankahko v-tuili olisi nyt paikoillaan, noin motivoinniksi. Psykkaus toimii, ja saankin itseni jotenkuten marssinopeuteen. Siihen tuntuu tosin menevän ikuisuus, ja jokainen askel tuntuu puukonterilla sirklaamiselta. Viimeisen päivän marssireitin pituus on vajaa 40 km, sekä paraatipätkä viisi kilometriä siihen päälle.

Tauoilla huomaan, että nyt ei enää pysty makoilemaan, puhumattakaan kenkien jalasta pois ottamisesta. Lähdenkin joka tauolta energiavarastojen täytön jälkeen tassuttelemaan ennen loppujoukkuetta. Yksi kohtalotoveri joukkueestamme liittyy mukaan, hänellä vaivana kanta-päässä oleva kraateri. Ensimmäinen vartti kävellään katkokävelyä, sitten päästään miltei normaaliin marssitahtiin. Pääjoukko saa meidät kiinni noin puolen tunnin jälkeen, jonka jälkeen jättäydyn letkan hänille. Hoen itselleni jatkuvasti "kävelenormaalisti-kävelenormaalisti", koska tiedän, että nilkuttaminen tappaa. Ihmettelenkin, miten osa vieressä kulkevista muunmaalaisista marssijoista on vielä tolkuissaan, koska osa menee selkeästi jossain hämärän rajamaiden tuolla puolen. Ihmisen lantion ei pitäisi taipua osaan marssiasennoista, joita olen todistamassa.

Viimeinen kymmenen kilometriä, Via Gladiola, loppusuora. Pelkkää karnevaalia. Vetäydyn jonnekin todella syvälle korvieni väliin. Jalat lähettävät kipusig-

naaleja, joista mikään särkylääke ei enää ota terää pois. Mietin pitääköhän maalissa leikata kengät pois jalasta. En enää jaksa moikkaila. En jaksa enää jutella vieruskaverien kanssa. Puristelen stressipalloani ja kävelen. Askelta toisen eteen. Kipu tuntuu takaraivossa asti. Se lähtee varpaiden kärjestä, kiertää sisäreittä pitkin vatsanpohjaan, josta se ampuu itsensä selkärankaan pitkin silmien taakse. Puren hammasta ja kävelen. Vihaan mukulakiviä.

Maalitelttä. Romahdan istumaan. Tai makaamaan. Mitalit jaetaan. Kukaan ei joukkueestamme keskeyttänyt. Räkä ja kyyneleet valuvat kasvojani pitkin. Annukka antaa sympatiaa, tuo siunattu nainen. Joku sanoo, että vielä pitäisi paraatiosuus kävellä loppuun.

Loppuparaatissa kipu häviää. Adrenaliini voittaa. Jaksan jopa juosta pisuaarille. Jaksan juosta monta sataa metriä joukkueen etupuolelle, syynä oluemyyntipiste. Rahaa minulla ei taskussa ole, mutta kahden sekunnin harkinnan jälkeen vaihdan stressipallon kahteen jääkylmään Heinekeniin. Lojaalisuuteni puute stressipalloani kohtaan jaksaa hävettää minua ehkä sekunnin. Serpentiiniä sataa niskaan, kamerat raksuvat, meteli on käsittämätön. Haen katsekontaktia yleisöstä, mimmit vinkkaavat silmää. Euforinen olo. Linja-auto kuljettaa meidät Camp Heumensoordiin. Nojaan päälläni kylmään linja-auton ikkunaan. Oloni on väsynyt.

Leirissä Annukka taluttaa minut parakiin ja hakee kylmää vettä muovastiaan.

Saan kengät pois jaloistani, ja laitan runnellut jalkani sukkiin päiviin jääkylmään veteen. Alkusäväyksen jälkeen se tuntuu taivaallisesta. Annukka leikkaa sukkan irti jaloistani. Petteri nilkuttaa messistä kaljapatteri mukanaan. Tarjoaa minullekin. En enää koskaan hauku Petteriä koe-eläinlääkäriksi. Oloni kohentuu, kun tohtori ähisee laittaessaan jalkansa seuraavaan kylmävesisatsiin. Myötäeläminen vähentää omaa tuskaa.

Ilta sujuu sotavammoja vertaillessa. Tunnelma on rentoutunut. Kaikki haluavat kuvata jalkojani. Illalla unta ei tarvitse houkuttaa. Näen unta, että hakkaan vaaleanpunaisen kanin kanssa Joensuun mukulakivetyksiä kumivasaralla hillittömästi kikattaen.

Paluu

Lauantaina suoritamme paluumarssin. Käytän aina muodikasta "halkileikatut vil-lasukat - varvassandaalit" -yhdistelmää. Pelkään hysteerisesti jonkun astuvan jaloilleni lentokentällä, joten suhtaudun paranoidisti jokaiseen lähestyvään ihmiseen. Viimeinkin lentokoneessa uskallan antaa hermojeni levätä ja ojentaa jalkani suoriksi.

Suomi! Kotimaa! Kengännumero 46! Katkokävely! Paluumarssilla kohti Pohjois-Karjalaa lääkitsen itseäni oluella. Matka sujuu rattoisasti. Olen aamukahdelta sunnuntaiaamuna kotona. Imuri odottaa olohuoneessa. Nukahdan sohvalle jalat seinää vasten kohollaan. Näen unta vaaleanpunaisesta kanista, joka hieroo jalkapohjiani.

Tämän artikkelin kirjoittaja menetti loppujen lopuksi viisi varpaankynttään. Pari leikattiin pois, muutama lähti itsestään. Sota-arvet kaunistavat. Kävely on mukavaa. Suosittelen lämpimästi. Viiden vuoden päästä Nijmegenin neljän päivän marssi juhlii 100-vuotista taipalettaan. Nähdään siellä.

Teksti:
Luutnantti Kalle Tuominen
Kuvat:
Pekka Eskelinen

POHJOIS-KARJALAN PRIKAATIN MESTARIT 2011

Sotilasottelu

Yleinen kapt Janne Vattulanen
VM alik Alekski Airaksinen
N alok Veera Nuolioja
Yksikkömestaruus SISSIK

Suunnistus

Yleinen Itn Esa Viitanen
35 v ylil Marko Karppinen
45 v ylil Jukka Ryyänen
VM jääk Lasse Pörsti
N upskok Emilia Pussinen
Yksikkömestaruus SISSIK

Yösuunnistus

Yleinen vänr Niko Stranden
35 v kapt Miika Huovinen
45 v ylil Jukka Ryyänen
Vm upskok Aarni Korhonen
Yksikkömestaruus AUK

Partiosuunnistus

A-sarja AUK2
Yksikkömestaruus (ylik Pönkkä, kok Korhonen,
opp Laatikainen, opp Simpura)
SISSIK

Palvelemme ma-pe 8-17 ja la 9-13

JOENSUU

Kuurnankatu 14 • 80100 Joensuu
puh. 0400 287 287 • fax (013) 6100 660

www.jdh.fi

Palvelemme ma-pe 8-17 ja la 10-13

KITEE

Kiteentie 26 • 82500 Kitee
puh. 0400 287 872 • fax (013) 411 070

Myös Teidän tukenanne

Karjalaisen Kulttuurin
Edistämissäätiö

puh. (013) 122 155

HYVÄT KILTASISARET JA -VELJET!

Kevään myötä päivät pitenevät ja aurinko antaa enemmän valoaan pitkän kaamoksen jälkeen! Valon määrää himmentää kuitenkin se tosiasia, että meillä Pohjois-Karjalassa ei ole omaa jalkaväkikoulutusta antavaa joukko-osastoa vuoden 2013 jälkeen. Mediassa on asia ollut esillä voimakkaasti ja maakunnan väki on herännyt barrikadeille. En rupea arvioimaan ja analysoimaan syitä miksi juuri Kontiorannan varuskunta täytyi lakkauttaa. Sen voin vain todeta että kaikki keinot säilyttämisen eteen tehtiin ja käytettiin myös kiltamme taholta.

Katse eteenpäin! Pohjois-Karjalan Prikaatin Kilta jatkaa toimintaansa
Mitä tulevaisuus tuo tullessaan? Pohjois-Karjalan Prikaatin Killalla ja sen jäsenillä on nyt suuri haaste edessä. Kiltatyön merkitys sekä sen vastuu kasvaa tulevaisuudessa. Oma aktiivisuutemme ratkaisee toiminnan laadun. Killan tar-

koituksena on mm. maanpuolustushengen vaaliminen, väestön toisiinsa lähentäminen, jäsentensä keskeisenä yhdyssteenä toimiminen, historiallisten perinteiden ja yhteisten muistojen vaaliminen, sekä vaikeuksiin joutuneiden kiltaveljien ja sotaveteraanien ja heidän perheittensä tukeminen. Kilta kerää perinneaineistoa, julkaisee Kiltaa koskevia painotuotteita ja muita julkaisuja, elävöittää historiallisia muistoja sekä järjestää juhla-, kokous-, esitelmä-, keskustelu-, retkeily-, tutustumis- ja muita samantapaisia tilaisuuksia. Näitä sääntöjen mukaisia haastavia tehtäviä on runsaasti jotten toimintaa meillä kyllä piisaa. Vaikka joukko-osaston lakkaa sen myötä Maanpuolustushenki ei häviä minnekään hetkellisiä rakoiluista huolimatta. Me itse luomme maanpuolustushengen omilla teoillamme niin kuin veteraanisukupolvi on sen myös tehnyt.

Nyt tarvitaan kaikkien jäsenten aktiivinen tuki ja auttava käsi, jotta saamme kaiken mahdollisen perinnetiedon säilytettyä joukko-osaston lakkauttamisen jälkeen. Tukea tarvitsevat niin henkisesti kuin taloudellisesti ne henkilö, jotka eivät saa siirtoa, jäävät työttömiksi tai eläkkeelle prikaatista. Toivon että kaikki liittyisivät Pohjois-Karjalan Prikaatin Kiltaan, jolloin side ulkomaailmaan säilyy.

Olemme aloittaneet keskustelut ja muo-

dostaneet työryhmän pohtimaan perinnehuoneen ja sen esineistön tulevaisuutta. Maakunnalle olisi tärkeää, että osa sen merkittävästä historiasta saatettiin pidettyä maakunnassamme. Näistä asioista kerron enemmän kun olemme saaneet asiat vietyä pidemmälle kesän ja syksyn kuluessa.

Tämän vuoden kiltatyön näkyvimmat tapahtumat ovat kiltamme elokuussa järjestettävä maanpuolustusjuhla Otokummussa sekä valtakunnallinen Maanpuolustuskiltojen liittovaltuuston kokous ja valtakunnallinen maanpuolustusjuhla marraskuun lopulla. Valtakunnallisen maanpuolustusjuhlan järjestämme yhdessä Karjalan Poikien Killan kanssa sunnuntaina 25.11. Joensuussa Carelia-salissa, toivotan jo tässä vaiheessa kaikki lukijat osallistumaan juhlaan ja näyttämään aktiivisuutemme.

Toivotan kaikille Korpisoturin lukijoille hyvää kevättä ja kesää työn ja harrastusten parissa. Samalla toivotan kaikki mukaan kevätkokoukseen maanantaina 23.4. Poterolla nähdään!

KOLLAA KESTÄÄ!

Kiltaterveisin

Puheenjohtaja
Antti Toivola

Computer Program Unit Oy, CPU Oy integroi maksamisen tehokkaasti ja turvallisesti osaksi taloushallintoa yli 25 vuoden kokemuksella.

Yhtiön palvelutuote on **KASSAPANKKI-sovellusohjelmisto**, joka on hajautetun asiakaspalvelun kassatoimintojen ja maksutapojen hallintaan tarkoitettu tietojärjestelmä. Tietojärjestelmällä automatisoidaan ja helpotetaan asiakkaan työprosesseja. Palvelu ulottuu asiakkaan toimintaprosessien muutoksesta ja käytettävyyden suunnittelusta aina järjestelmän käyttöön, tukipalveluihin sekä jatkuvaan ylläpitoon.

Valtakunnallisesti toimivan yhtiön kotipaikka on Joensuu. CPU:n liikevaihto on 1,35 miljoonaa euroa, työntekijöitä on 10. www.cpu.fi

Computer Program Unit

JORMA MIKKOSESTA SOTAKAMREERI

Tasavallan presidentti Tarja Halonen on myöntänyt Jorma Mikkoselle 2.12.2011 sotakamreerin nimen ja arvon.

"Sotakamreeri on yksi Suomen vanhimmista arvonimistä. Vuonna 1897 sotakamreeri kuului Nikolai II:n vahvistamassa Suomen Suuriruhtinaanmaan arvojärjestyksessä yhdeksänteen luokkaan.

Koska arvonimi on lain mukaan julkisen arvonannon osoitus, on sen vakiintuneesti katsottu edellyttävän, että arvonimen saaja on menestynyt poikkeuksellisen hyvin omalla työ- tai virkaurallaan. Haetun arvonimen tulee mahdollisuuksien mukaan kuvata henkilön elämäntyötä. Lisäksi asianomaisella edellytetään olevan yhteiskunnallisia ansioita."
-Wikipedia-

Edellä mainittu luonnehdinta arvonimen edellytyksistä pitää tässä tapauksessa

erittäin hyvin paikkansa. Kunniapuheenjohtajamme Jorma Mikkonen on toiminut niin työelämässä kuin luottamustoimia hoitaessaan tarmokkaasti ja menestyksellisesti.

Pitkä, lähes kolmenkymmenen vuoden työura Valtionrautateiden palveluksessa katkesi selkälöikkauksen jälkeiseen komplikaatioon vuonna 1989. Kuntoutuksen jälkeen sairauseläkkeelle siirtyneellä Mikkosella on riittänyt voimia ja tarmoa olla mukana muunmuassa vapaaehtoisen maanpuolustuksen, sotatorpojen, sotaveteraanien, mieslaulajien, Lions-järjestön sekä lukuisten muiden tahojen luottamustoimissa.

Pohjois-Karjalan Prikaatin Killan puheenjohtajana muistamme hänet vuosina 1991-2000. Samaan aikaan hän toimi myös Maanpuolustuskiltojen liiton hallituksessa ja siellä II-varapuheenjohtajana vuosina 1993-96. Sotilasarvoltaan

Jorma Mikkonen on majuri.

Mikkonen on palkittu aktiivisesta toiminnastaan lukuisilla tunnustuksilla, kunniamerkeillä ja ansioristeillä. Sotakamreerin arvo on myös sikäli poikkeuksellinen, että arvonimeä on myönnetty vuosien saatossa vain noin 50 kertaa. Arvonimen haltijoita on tällä hetkellä elossa 18 henkilöä.

Lämminhenkinen onnittelutilaisuus pidettiin Joensuun Kaupungintalolla tornikabinetissa 22.12.2011. Paikalle oli kutsuttu hakuprosessiin osallistuneita tahoja.

Hallitus, kiltalaiset sekä monet yhteistyökumppanit toivottavat onnea uudelle sotakamreerille. Toivomme Jormalle terveyttä sekä hyvän yhteistyön jatkuvuutta vielä useita vuosia tästä eteenpäin.

Teksti ja kuvat: Jari Jurvanen

Kuvassa arvonimitilaisuuteen osallistujat vasemmalta alkaen everstiluutnantti Jouni Mattila, Hannu Saharinen, Harri Hentunen, Harri Norismaa, Antti Toivola, Kari Karjalainen, Liisa Pietarinen, Jorma Mikkonen, Jari Horttanainen, Leena Sallinen, Seppo Hyttinen ja eversti Jari Kytölä.

Sotakamreeri Jorma Mikkonen.

SYYSKOKOUS

Killan syyskokous pidettiin Poterolla 28.11. Ennen kokousta majuri Kari Kurkinen piti esitelmän puolustusvoimien logistiikasta. Kokousväki kuunteli mielenkiintoista huollon moninaista esitelmää.

Puheenjohtajaksi syyskokoukselle valittiin Pekka Ripatti ja sihteeriksi kutsuttiin killan sihteeri Liisa Pietarinen. Kokous sujui ripeästi puheenjohtajan johdolla. Erovuoroiset jäsenet Hannu Saharinen, Jari Nousiainen, Pekka Vuojärvi ja Matti Urjanheimo valittiin yksimielisesti jatkaamaan hallituksessa. Lisäksi hallitukseen valittiin uutena jäsenenä Pekka Ahlholm Kontiolahdelta. Pekka tunnetaan Trukki-

Ukko nimisestä yrityksestä ja Kontiolahden valtuustosta.

Tilintarkastajissa tapahtui muutos. Pitkäaikainen tarkastajamme HTM-tilintar-

kastaja Mauri Haapalainen jäi reserviin. Kiitokset Maurille vuosien saatossa tehdystä työstä killan eteen!

Teksti ja kuva: Antti Toivola

MAANPUOLUSTUSJUHLA

Pohjois-Karjalan Prikaatin Killan ja JR 9 Perinneosaston yhteistä maanpuolustusjuhlaa vietettiin 30. syyskuuta Liperin koulukeskuksessa. Vuosittainen juhla oli järjestykseltään 21. ja kokosi yhteen taas ilahduttavan suuren joukon sotaveteraaneja ja lähikuntalaisia. Koululaisyleisö koostui Viinijärven koulun ja Liperin koulun 8. ja 9. luokkien oppilaista.

Killan puheenjohtaja Antti Toivola toi esille tervehdyssanoissaan huolen Pohjois-Karjalan Prikaatin tulevaisuudesta. Hän esitti kiitokset niille aktiivisille henkilöille ja tahoille, jotka ovat laatineet vetoituksen poliittisille päättäjille ja puolustusvoimain ylimmälle johdolle prikaatin säilyttämisen puolesta.

Liperin kunnan tervehdyksen toi kunnanjohtaja Hannele Mikkonen. Viinijärven koulun tervehdyksenä kuultiin rehtori Virpi Erosen upeaa yksinlaulua ja Liperin koulun bändi ja solistina Sara-Sofia Järvinen toivat juhlaan nuorten taitavan musiikkitervehdyksen.

Juhlapuheen piti Pohjois-Karjalan Prikaatin komentaja, eversti Jari Kytölä. Hän kertoi niin nuorille kuin vanhemmillekin kuulijoille ajankohtaista tietoa puolustusvoimista ja prikaatista. Kytölän mukaan että prikaatissa arkinen ja menestyksellinen työ jatkuu normaalina epävarmuustekijöistä huolimatta.

Upseerikokelas, kurssinsa priimus Tero Könönen rohkaisi nuoria kuulijoita varusmiespalvelukseen. Hän itse on kokenut armeija-ajan mielenkiintoisena ja haastavana. Hän muistutti nuoria myös kiitollisuudesta sotaveteraanien työtä ja uhrauksia kohtaan.

Juhlan monipuolisesta musiikkitarjonnasta vastasi mahtava Karjalan Sotilassoittokunta, johtajanaan musiikkimajuri Petri Junna. Soittokunnan varusmiesbändi viihdytti rummutuksillaan ja esityksellään salintäyteistä yleisöä.

Päätössanoissaan JR 9 Perinneosaston puheenjohtaja Jorma Mikkonen kiitteli

ansaitusti Liperin kuntaa, Liperin koulua ja kaikkia juhlan onnistumisesta vastanneita. Tyytyväinen maanpuolustusväki siirtyi juhlahahville.

Teksti: Leena Sallinen
Kuvat: Kyösti Lehtonen

Killan hallitus 2012

Myyntiedustaja	Antti Toivola	puheenjohtaja
Luokanopettaja	Leena Sallinen	varapuheenjohtaja
Oppilaanohjaaja	Liisa Pietarinen	sihteeri
Taluspäällikkö	Jari Nousiainen	taloudenhoitaja
Jakeluasemapäällikkö	Jari Jurvanen	tiedotussihteeri
Toimitusjohtaja	Pekka Ahlholm	
Toimitusjohtaja	Hannu Saharinen	
Majuri (evp.)	Matti Urjanheimo	
Toimitusjohtaja	Pekka Vuojärvi	
Yliluutnantti (evp.)	Pauli Reinikainen	
Aluepäällikkö	Jorma Mikkonen	kunniapuheenjohtaja
Everstiluutnantti	Martti Koivula	Korpisoturi-lehden päätoimittaja
Professori	Veijo Saloheimo	JR 9 perinneosaston edustaja
Läsnäolo-oikeus		
Toimitusjohtaja	Harri Hentunen	valtuuskunnan puheenjohtaja

Jänismetsällä Haavi -tukikohdassa.

6. komppanian miehiä asemissa.

Killan valtuuskunta 2012

Toimitusjohtaja	Harri Hentunen	puheenjohtaja
Rahoituspäällikkö	Jorma Partio	varapuheenjohtaja
Toimitusjohtaja	Harri Broman	
Myyntipäällikkö	Juha Haantio	
Everstiluutnantti evp	Kari Jylhä	
Toimitusjohtaja	Kyösti Kakkonen	
Toiminnanjohtaja	Satu Kokkonen	
Eversti	Jari Kytölä	
Everstiluutnantti evp	Reino Laakkonen	
Sotilaskotiyhd. pj	Anna-Liisa Ala-Poikela	
Toimitusjohtaja	Jarkko Miinin	
Toimitusjohtaja	Olli Naukkarinen	
Kansanedustaja	Eero Reijonen	
Eversti evp	Pekka Ripatti	
Kauppaneuvos	Eino Tenhunen	
Kauppatieteiden maisteri	Tuomas Timonen	
Everstiluutnantti	Petteri Tervonen	
Everstiluutnantti	Jouni Mattila	
Filosofian tohtori	Pasi Tuunainen	
Toimitusjohtaja	Rauno Törrönen	

Kersantti Igor Palviainen ja alikersantti Blick ratsailla.

Präsäsässä 18.9.1941 tuhottu vihollistankki.

Syvärin voimalaitos, takana Syvärin kaupunkia.

Toimintasuunnitelma 2012

HUHTIKUU

- 05.04. Kotiuttamisjuhla 1/12 (270 vrk palvelleet)
10.04. JR 9 perinneosaston aamukahvitilaisuus
16.04. Hallituksen kokous Potero
23.04. Esitelmätilaisuus ja kevätkokous
27.04. Osallistuminen Kansallisen veteraanipäivän viettoon

Korpisoturi 1/2012 ilmestyy

TOUKOKUU

- 14.05. JR 9 perinneosaston aamukahvitilaisuus, kirkkoherra Tapani Nuutinen
14.05. Hallituksen kokous Lautsalla ja Salpalinjan opastetaulun ympäristön raivaus
20.05. Osallistutaan Kaatuneitten muistopäivän viettoon

KESÄKUU

- 04.06. Puolustusvoimien lippujuhla päivän tilaisuuksiin osallistuminen
Itä-Suomen sotilasläänin paraati Pieksämäellä
Kotiuttamisinfo 2/11 ja 1/12
16.-17.06.
Kiltaretki Pieksämäelle

HEINÄKUU

- 06.07. 1/12 (180 vrk) ja 2/11 (362 vrk) palvelleiden varusmiesten kotiuttamisjuhla
Korpisoturin 2/12 aineisto

ELOKUU

- 17.08. Mahdollinen kiltapyöräily
18.08. 2/12 saapumiserän vala Liperi
Varusmiesten valokuvaus
30.08. Maanpuolustusjuhla, Outokumpu
31.08.-01.09.
KPK:n juhla-jotos

SYYSKUU

- 10.09. JR 9 perinneosaston aamukahvitilaisuus
10.09. Hallituksen kokous, Potero
Muistojen konsertti

LOKAKUU

- 04.10. Kotiuttamisjuhla 1/12 (270 vrk).
08.10. JR 9 perinneosaston aamukahvitilaisuus
08.10. Hallituksen kokous, Potero

MARRASKUU

- 12.11. Hallituksen kokous, Potero
12.11. JR 9 perinneosaston aamukahvitilaisuus
23.11. Osallistutaan Prikaatin vuosipäivän viettoon

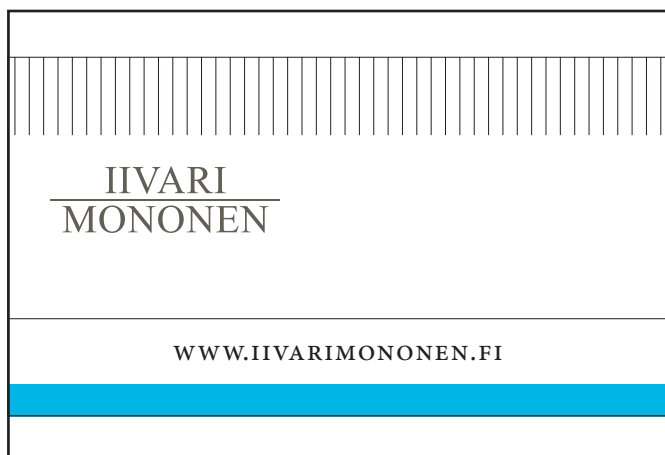
24.-25.11.

MPKL:n vuosikokous ja valtakunnallinen maanpuolustusjuhla

26.11. Esitelmätilaisuus ja syyskokous

JOULUKUU

- 06.12. Osallistutaan Itsenäisyyspäivän tilaisuuksiin, valtakunnallinen paraati Kouvolassa
10.12. JR 9 perinneosaston aamukahvitilaisuus
10.12. Hallituksen kokous, paikka avoin
24.12. Osallistutaan jouluaaton kunnia-vartioon Joensuun sankarihaudoilla

JR 9 Perinneosasto

KUNTOUTUKSEN MUUTOS

Jalkaväkirykmentti 9:n veteraaneilla on jo vuosikymmenien ajan ollut tilaisuus saada ilmoittautumisen ja vuoroperiaatteen mukaisesti kuntoutusta.

Sen ovat mahdollistaneet pitkäaikaiset ystävämme ja hyväntekijämme Broman Group ja Salomaa-säätiö. Loppusyksyyn sijoittuneilla jaksoilla olemme voineet tarjota kuntoutusta kahdessa erässä runsaalle 20 henkilölle. Kuntoutus on kestänyt viikon ja se on annettu Joensuussa Kuntohovilla (nykyisin Vetrea).

Jo parin vuoden aikana kuntoutettavan veteraanin mukana on usein ollut myös hänen puolisonsa. Tämä on koettu hyväksi ratkaisuksi, sillä yhdessä on ollut helpompi lähteä kuntoutukseen. Kunnianarvoiset veteraanimme puoliset ovat kyllä myös kuntoutuksensa ansainneet. Useissa tapauksissa he ovat hoitaneet ja tukeneet sodan käynnyttä miestänsä. Yhdessä on kestäetty tuiskut ja tuulet ja käsi kädessä tultu saamaan kuntoon kohennusta.

Tukijamme ovat mahdollistaneet sen, että olemme voineet ottaa kuntoutetta-

vaksi myös JR 9:n veteraanien leskiä. Voi vain kuvitella sitä työn ja avun määrää, mitä puoliso esimerkiksi invalidisoituneen puolison hoitamisessa on joutunut tekemään. Vuosikymmenien pyyteetön tuki ansaitsee sen, että leski, usein ensimmäistä kertaa eläissään, pääsee viikoksi ikään kuin lomalle.

Veteraanimme korkea ikä asettaa nykymuotoiselle laitoskuntoutukselle omat haasteensa ja vaikeutensa. Kuntoutettavia toki edelleen riittää. Useassa tapauksessa on vaikeampi lähteä toiselle paikkakunnalle liikunnallisista ja muista terveydellisistä syistä johtuen.

Perinneosaston hallitus onkin päättänyt muuttaa vuosittaista kuntoutuskäytäntöä niin, että toinen jakso olisi edelleen niin sanottua laitoskuntoutusta. Toinen jakso puolestaan muutetaan avokuntoutukseksi, joka siten mahdollistaa avun saamisen joko oman paikkakunnan kuntohoitajan tai hierojan luona. Jos tämäkin tuottaa vaikeuksia, voidaan nämä palvelut pyytää ja saada kotiin. Pyritään siis siihen, että myös huonompikuntoiset ja liikuntavammaiset saisivat tarvittavaa

apua selvitätäkseen paremmin elämässään eteenpäin.

Edellytyksenä kaikelle on että tukijamme edelleenkin vuosittaisella avustuksellaan mahdollistavat suunnittelemamme kuntoutuksen. Tätä toivomme hartaasti, sillä avun tarve ei ole loppunut. Useassa tapauksessa se vain on muuttumassa entistä henkilökohtaisemmaksi ja siihen avokuntoutus antaa mahdollisuuden.

Toisaalla tässä lehdessä on perinneosaston ilmoitus, jossa annetaan ohjeita kuntoutuksiin liittyvissä asioissa. Uskon, että yhteistyöllä saamme myös avokuntoutuksen toimimaan ja mahdollistamme avun lähemmäksi sen tarvitsijaa.

Toivon kaikille veteraaneillemme, heidän läheisilleen ja leskille terveyttä ja elinvoimaa. Yhdessä mennään eteenpäin.

Teksti:
Puheenjohtaja
Jorma Mikkonen

TRUKKI-UKKO

Lentoasemantie 4, 80140 JOENSUU
puh. (013) 801 511, fax (013) 801 512

Pohjois-Karjalan Yrittäjät

JR 9 Perinneosasto

KUVIA SYYSKAUDELTA 2011

Lokakuussa veteraanit muistelivat Reino Laakkosen alustuksen pohjalta Syvärin ylitystä kesällä 1944.

Marraskuussa aamukahvivieraana oli Joensuun mieslaulajien seniorien kvartetti, jonka muodostivat johtajana Erkki Salmelainen, Erkki Lehtinen, Seppo Knuutinen ja Jorma Mikkonen.

Joulukuussa vietettiin joulujuhlaa Joensuun Vetreassa. Ohjelmaan kuului muunmuassa Mieslaulajien seniorien laulutervehdys veteraaneille.

Juhlassa nautittiin maittava jouluateria, laulettiin yhdessä ja kuultiin myös kuoron esittämiä joululauluja. Lopuksi puhui rovasti Jouko Pesonen.

Tammikuussa kiltahuone Poterolla vieraili Rauno Suhonen, joka esitelmöi aiheesta "Junkers pommikone JK-254, järvenpohjasta julkisuuteen".

Perinneosaston puheenjohtaja ja sihteeri kävivät tervehdimässä Olavi Lösöstä hänen 85-vuotispäivänään.

JR 9 Perinneosasto

AAMUKAHVITILAISUUDET JA TAPAHTUMAT

ti	10.04.	Aamukahvitilaisuus kiltahuone Poterolla (tiistai), vierailijana tietokirjailija Heikki Tarma
pe	27.04.	Kansallinen veteraanipäivä
ke	09.05.	Pohjois-Karjalan Prikaatin isännöimä koululaisvierailu ja Veteraanipäivä Kontiorannassa
ma	14.05.	Aamukahvitilaisuus kiltahuone Poterolla vieraana kirkkoherra Tapani Nuutinen
su	20.05.	Kaatuneiden muistopäivä
to	30.08.	Maanpuolustusjuhla Outokummussa yhdessä pääkillan kanssa
ma	10.09.	Aamukahvitilaisuus kiltahuone Poterolla, vierailija ilmoitetaan myöhemmin
su	07.10.	Muistojen musiikkia konsertti Carelia-salissa
ma	08.10.	Aamukahvitilaisuus kiltahuone Poterolla, vierailija ilmoitetaan myöhemmin

Tervetuloa mukaan perinneosaston, pääkillan ja myös muitten veteraani- ja maanpuolustusjärjestöjen jäsenet edellämäinnittuihin tilaisuuksiin, joista ilmoitetaan tarkemmin sanomalehti Karjalaisen järjestöpalstalla edellisen viikon torstaina.

VETERAANEJA KUNTOUTETTIIN

Lokakuussa perinneosasto pystyi tukijoittensa Broman Groupin ja Salomaa säätiön lahjavaroin kuntouttamaan 24 veteraania, puolisoa tai leskeä Joensuun Kuntohoviin. Kurssien aikana puheenjohtaja ja sihteeri kävivät tervehtimässä kuntoutuksessa olevia.

Osa info-tilaisuuden osanottajista muistelemassa menneitä.

KUNTOUTUKSET 2012

Perinneosaston lahjavaroin kustantama kuntoutuskurssi (12 henkilöä) on Joensuun Vetreassa (entinen Kuntohoivi) 5.-10.11.2012. Edellisen kuntoutusviikon lisäksi on mahdollisuus saada avokuntoutusta 3-5 kertaa henkilöä kohti. Hoito voi olla esimerkiksi liiketerapiaa, hierontaa tai jalkahoitoa. Avokuntoutushoitoa järjestetään mahdollisuuksien mukaan omassa asuinkunnassa.

Ilmoittautumiset molempiin kuntoutusmuotoihin on tehtävä 31.5.2012 mennessä joko puheenjohtajalle Jorma Mikkoselle puh. 041 449 2881 tai sihteerille Erkki Lehtiselle puh. 040 742 8623.

Perinneosaston yhteystiedot

Mikkonen Jorma (puheenjohtaja)	Sumikontie 3, 80910 Kulho, 041 449 2881
Saloheimo Veijo (varapuheenjohtaja)	Torikatu 14 A 18, 80100 Joensuu, 040 568 0589
Lehtinen Erkki (sihteeri)	Alapihantie 30, 81100 Kontiolahti, 040 742 8623

Osoitteen muutokset ja ilmoitukset viimeiseen iltahuutoon kutsutuista pyydetään tekemään sihteerille.

Vapaaehtoinen veljestuki

Jos haluat tukea JR 9 veteraanityötä, voit maksaa vapaaehtoisen tukimaksun JR 9 Perinneosaston tilille nro FI88 5770 0520 1894 70 (maksulomake lähetetty maaliskuussa kiltatiedotteen mukana).

JR 9 Perinneosasto

HELSINGIN OSASTON KUULUMISET

Kiltamme Helsingin osasto perustettiin Karjalan Jääkäripataljoonan Kilta ry Helsingin osaston nimisenä 12.6.1965. Vähitellen toiminta hiipui ”paperiosaston” tasolle niin, että osaston uudelleen käynnistäminen oli paikallaan vuonna 1982. Tuolloin puuhamiehinä toimivat Seppo Tanskanen, Juhani Eronen ja Ahti Vuorensola. Vuonna 2003 liitettiin JR 9 killan Helsinki- Uusimaa osasto nykyiseen Pohjois-Karjalan Prikaatin Kilta Helsingin osastoon perinneosastoksi.

Vuosien kuluessa on nuorempien kiltaisten mielenkiinto ehtynyt ja veteraanien voimat vähentyneet niin, että tänään voidaan katsoa paikallisosaston

toiminnan saavuttaneen toimintansa pääte-pisteen – ainakin tavanomaisessa toimintamuodossaan.

Vuoden 2010 Syvärin ylityksen vuosipäivän tapaamislounas jouduttiin peruuttamaan osallistujakadon vuoksi. Myöskään osaston vuosikokous marraskuussa ei saanut enää jäseniämme liikkeelle kuin kolme, joista vain yksi oli veteraanien edustajana paikalla.

Syyskokous päättikin, että Syvärin ylityksen vuosipäivän lounaista luovutaan, mutta seuraavan kerran yritetään saada joukkoa kokoon yhteisen kahvi- ja turinahetken merkeissä. Paikka on vielä

avoin, mutta varmaankin jokin Helsingin keskeisistä ravintoloista sopii tarkoitukseen.

Tuleva syyskokous marraskuussa käsittelee sitten paikallisosaston lakkauttamista.

Tämän vuoden johtoryhmään valittiin puheenjohtajaksi edelleen Osmo Eskola, jäseneksi Lauri Jokinen sekä veteraanien edustajaksi Paavo Koponen.

Teksti:
Puheenjohtaja
Osmo Eskola

Kuva on yksi Helsingin kahdet kasvot-valokuvanäyttelyn tauluista. Pääesikunnan Combat Camera -tiimin erikoisvarusmiesten luoma Helsingin kahdet kasvot -valokuvanäyttely kuvasi tämän päivän Helsinkiä jatkosodan pommitusten runtelemana.

JR 9 Perinneosasto

VUONNA 2012 MERKKIPÄIVIÄÄN VIETTÄVÄT JR 9:N ASEVELJET

98 vuotta

Savolainen Veikko 14.05. Nilsjä
Nousiainen Toivo 03.06. Salo

97 vuotta

Pylkkänen Otto 15.01. Lappeenranta
Turunen Heikki 05.09. Iломantsi

96 vuotta

Kinnula Pauli 27.11. Pudasjärvi
Netsäinen Nasti 21.04. Kemi
Pylkkönen Reino 08.12. Tervo

95 vuotta

Hiltunen Eino 20.07. Eno
Huhtanen Reino 08.06. Imatra
Hämäläinen Ensio 15.01. Iломantsi

Laine Auvo 21.06. Joensuu
Nevalainen Veikko 25.05. Polvijärvi
Turunen Väinö 07.03. Iломantsi

90 vuotta

Antikainen Mikko 15.02. Kuopio
Eklund Tauno 21.03. Heinävesi
Hassinen Yrjö 02.09. Kuopio
Hirvonen Viljo 03.10. Polvijärvi
Hyvärinen Reino 16.07. Kuopio
Hämäläinen Eero 18.03. Iisvesi
Kattelus Kaarlo 02.07. Tohmajärvi
Kekäläinen Esko 05.08. Mikkeli
Koistinen Kauko 10.04. Vehmersalmi
Konttinen Eino 21.06. Maaninka
Laakso Lauri 09.03. Helsinki
Laitinen Arvi 30.08. Jyväskylä

Laukkanen Väinö 29.06. Tohmajärvi
Lyytikäinen Toivo 15.05. Kuopio
Mäkinen Olavi 03.06. Somero
Nykänen Lauri 20.09. Karstula
Raatikainen Eero 21.02. Tervo
Sarola Sakari 11.03. Eno
Sihvonen Kauko 22.06. Helsinki
Suominen Kaarina 02.08. Loimaa
Tarvainen Armas 28.07. Tuupovaara
Taskinen Tauno 26.12. Kuopio
Tirri Yrjö 17.04. Helsinki
Toivonen Terho 02.04. Lapua
Turunen Kauko 03.03. Taipalsaari
Vaissalo Esko 24.10. Isokyrö
Voutilainen Toivo 10.10. Riistavesi

VIIMEISEEN ILTAHUUTOON ON KUT- SUTTU / SAATU TIETO SEURAAVISTA JR 9 -ASEVELJISTÄ:

Airaksinen Alpo
Ehrukainen Eemil
Eronen Topi
Hokkanen Yrjö
Hyvönen Heikki
Kinnunen Kaarlo
Kukkonen Heikki
Laakkonen Toivo
Nikkilä Reino

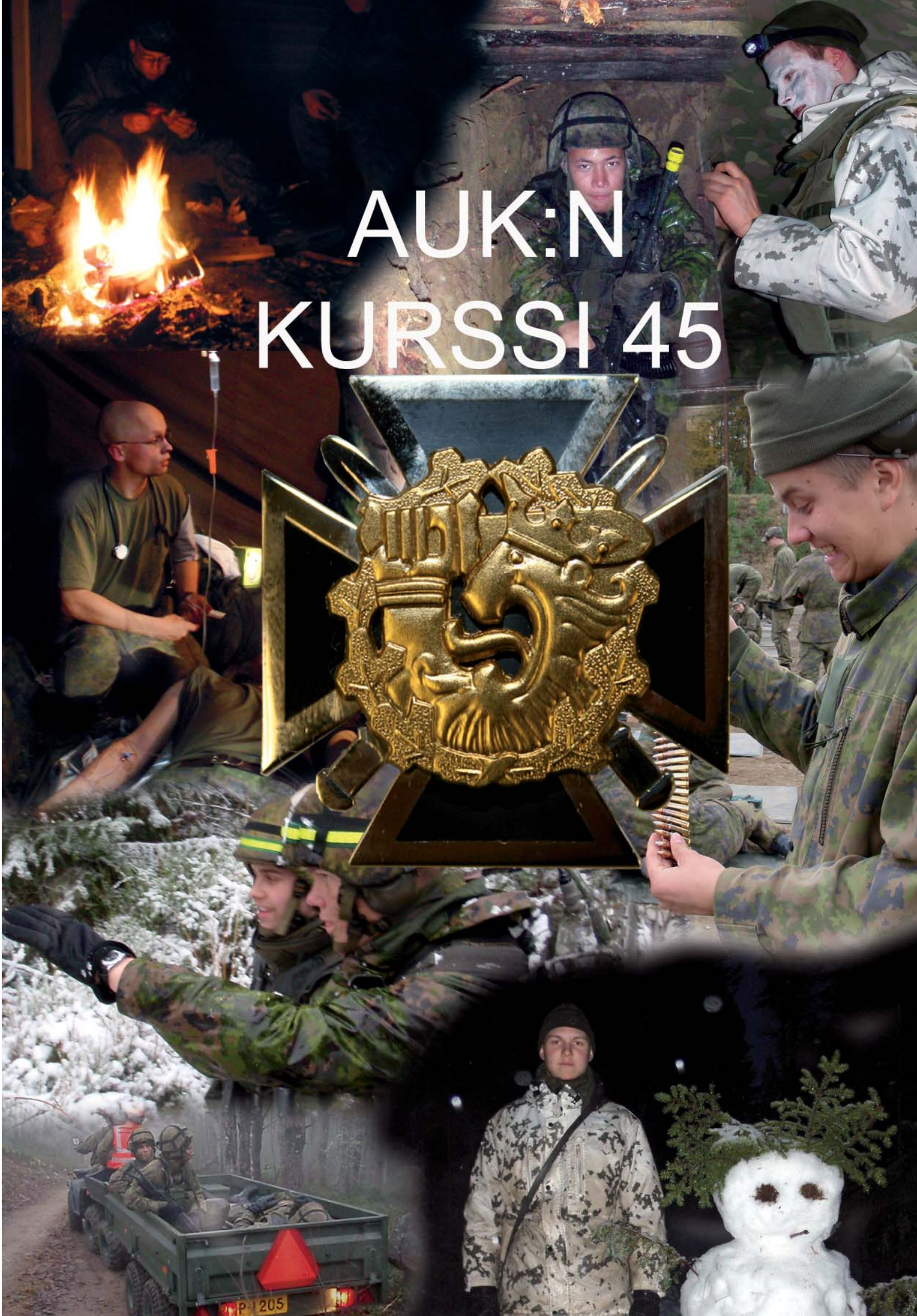
Joensuu
Iломantsi
Kihtelysvaara
Vaajakoski
Karjaa
Pusula
Kontiolahti
Iломantsi
Vantaa

Palviainen Vasili
Pohjolainen Uuno
Pöyhönen Tuomo
Simonen Veikko
Sipilä Armas
Turunen Tauno
Turunen Toivo
Turunen Väinö

Iломantsi
Leppävirta
Lievestuore
Joensuu
Kärkölä
Joensuu
Lieksa
Iломantsi

AUK:N KURSSI 45

PALUU PATALJOONAAN JA MUUTAMIA SATTUMUKSIA

Muutosten tuulet

Aliupseerikoulu siirtyi 1.7.2011 prikaatin komentajan alaisuudesta Karjalan Jääkäripataljoonan perusyksiköksi. Täten syksyllä 2011 toteutettu aliupseerikurssi 45 oli ensimmäinen pitkään aikaan pataljoonan alla. Päätin edellisen kirjoitukseni toiveeseen, että yhteistoiminta ja tuki ylemmältä esikunnalta jatkuisi yhtä sujuvana kuin mihin Aliupseerikoulun väki oli tottunut aiemmassa johtosuhteessa.

Nyt reilun puolen vuoden kokemuksella uudesta organisaatiosta voin todeta, että saimme kaipaamamme työrauhan aliupseerikurssin ajaksi. Elokuun lopussa viimeistelty kurssigrafiiikka piti pintansa aina joulun saakka. Mutta mikä tärkeintä, Karjalan Jääkäripataljoonan komentajan sekä koko pataljoonan esikunnan tuki kurssin läpiviemiselle oli enemmän, kuin mitä osasin viime kesänä odottaa. Toki asiaan vaikutti luonnollinen seikka, että on helpompi vaivata joukkoyksikön esikunnan väkeä perusyksikön murheilla kuin joukko-osaston esikuntaa.

Kurssi 45

Syyskuun alussa aloitti aliupseerikurssi 45 opintonsa. Kurssivahvuus oli 201 oppilasta, sisältäen vahvistuksena yhdeksän ilmavoimien sotilasta Karjalan Lennostosta ja viisi Pohjois-Karjalan rajavartiostosta. Sotilaspoliisilinjan 12 oppilasta suorittivat opintojaan panssarintorjuntakomppaniasta käsin. Suureen vahvuuteen vaikutti Pohjois-Karjalan Prikaatin vastuulle alkaneelle vuodelle käsketyt tutkimustehtävät uudistetun taistelutavan mukaisten joukkojen koulutuksessa, mikä vaatii enemmän johtajia aiempaan verrattuna.

Samaisen syyn vuoksi myös reserviupseerikurssille lähetettiin tavallista suurempi joukko, 50 oppilasta. Samaan aikaan lokakuun lopussa 19 oppilasta aloittivat erikoisaliupseeripinnot Lah-

dessä. Kun vielä kurssin aikainen poistuma oli ennätysasuuri, kirjoitimme joulun alla Pantsarin Jarin kanssa yhteensä "vain" 111 todistusta aliupseerikurssin suorittamisesta.

Syksyn 2011 kurssi jäi viimeiseksi, jolla aliupseerikoulussa oli käytössä sektorit: jääkäri- ja panssarintorjuntalinjan muodostama Kollaa, kranaatinheitinlinjasta ja tulenjohtolinjasta koostuva Nenonen sekä tiedustelijoiden ja sissiradistien Törni. Kurssin jälkeen sissiradioaliupseerikoulutus siirrettiin takaisin sissikomppaniaan.

Sattumuksia KRH-linjalta

Perinteisesti aliupseerikurssilla sattuu ja tapahtuu. Eikä kurssi 45 tehnyt poikkeusta tänäkään osalta. Omaan itse kranaatinheitintaustan niin varusmies- ja kadettiajoilta kuin myös ensimmäisten virkavuosien osalta. Otan siksi kranaatinheitinlinjan lähempään tarkasteluun muistellessani syksyn sattumuksia. Olimme lähdössä ensimmäiseen maastoharjoitukseen ja kyseisen linjan oli tarkoitus harjoitella tuliasemaan ajoa. Mutta eihän siitä mitään tullut, kun rasakat kranaatinheitinimet olivat unohtuneet ajoneuvojen perästä kasarmin pihalle. Heittimet haettiin ja yritettiin saavuttaa ampumavalmius, mutta "tarkoille" pääseminen ilman heittimien suuntaimia on lähes mahdoton tehtävä.

Marraskuun puolessa välissä olimme matkalla aselajiharjoitukseen ja sen ensimmäiselle ryhmitysalueelle Enon pohjoispuolelle. Kranaatinheitinlinja suoritti moottorimarssia tuliasemiinsa, mutta ei malttanut kääntyä Enon kohdalta oikeaan osoitteeseen, vaan jatkoi ylpeästi kohti itää. Edes Uimaharjun taajama 15 kilometriä myöhemmin ei saanut tulijoukkuetta kääntymään takaisin, vaan matka jatkui aina vaan eteenpäin. Epäilen, että joukkue olisi pysähtynyt vasta itärajalla,

josko sielläkään, ellei maastokuorma-autoon tullut rengasrikko olisi pysäyttänyt sitä kaukana Uimaharjun takana. Kerrankin pääkouluttajana ajoneuvorikosta pystyi olemaan aidosti iloissaan.

Ei tarvinnut mennä kuin yksi harjoituspäivä eteenpäin, kun samainen tulijoukkue ajoi tuliasemiin Aliupseerikoulun hyökkäysharjoittelun yhteydessä. Yksi joukon neljästä maastokuorma-autosta jäi kiinni suohon ajoneuvojen ilmasuojaan siirtämiseen liittyen. Ei hätää, eikun muilla ajoneuvoilla auttamaan. No, lopputulos oli se, että kohta kolme autoa neljästä oli syvällä akseleita myöten suossa upoksissa. Lopulta tilanteesta selvittiin puskutraktorin avulla. Kertoessani muistelmia kurssin päätösjuhlissa joulun alla, minullekin vasta selvisi erään oppilaan kertomana, että oli se neljäskin ajoneuvo ollut yhdessä vaiheessa siinä samassa suossa.

Lopuksi

Aliupseerikoulu on kohdannut viimeisen puolen vuoden aikana melkoisia sekä ulkoisia että sisäisiä organisaatiomuutoksia pataljoonaan siirtymisen ja parhaillaan meneillään olevan sektorijaon alasajon myötä, joten esitän jälleen viimekertaiseen tapaan toiveen. Tällä kertaa haaveilen siitä, että saisimme hetken hengähtää muutosten tuulilta. Vakavasti puhuen, mennyt aliupseerikurssi 45 jää todennäköisesti kolmanneksi viimeiseksi, sillä keväällä ja syksyllä 2012 järjestettävät kurssit lienevät viimeiset pitkät perinteet omaavan aliupseerikoulun historiassa.

Kaikesta tästä haikkeudesta huolimatta haluan vielä onnitella tuoreita ryhmänjohtajia ja toivottaa menestystä kevään johtajakauteen. Lisäksi haluan kiittää omaa henkilökuntaani ahkerasti tehdystä työstä. Tulevina haastavina aikoina en ole niin huolissani, vaikka joukkueenjoh-

AUK:n kurssijulkaisu

taja unohtaisi jollain marssilla taas sen Enon risteyksen tai ne heittimet jäisivät uudestaan "kassulle", mutta työkaveri-

tamme ja läheisiämme emme saa unohtaa!

Kapteeni Miika Huovinen
Aliupseerikoulun johtaja

ALIUPSEERIKOULUN HENKILÖKUNTA

Yläriivi vasemmalta: Vänrikki Lauri Jurvanen, luutnantti Erkkä Vesänen, luutnantti Joonas Marila, ylikersantti Jyrki Pönkkä, kersantti Juho Rautiainen, kersantti Otto Rantanen.

Alarivi vasemmalta: Luutnantti Jere Vihavainen, luutnantti Mikko Nylund, kapteeni Miika Huovinen, kapteeni Ville Vaittinen, yliluutnantti Marko Karppinen, yliluutnantti Janne Jalovaara.

Kuvasta puuttuu: Yliluutnantti Markku Saarelainen, yliluutnantti Jarmo Kolu, luutnantti Toni Tummuuri.

JÄÄKÄRILINJA

”Jääkäriin keli on vesikeli!”

Kurssin alussa jääkäriinlinjalla oli kaksi joukkueellista oppilasta. 19 oppilasta lähti Reserviupseerikouluun, lisäksi Lahteen lähti lääkitä- ja huoltoaliupseerikursseille oppilasta. Kontiorantaan jäi joukkueellinen opiskelemaan jääkäriin kovia hommia. Jos AUK 1:n ensimmäinen yhdeksän kilometrin marssi tuntui pitkältä ja hirveältä, niin AUK 2:n koulu-

tushaarakoe 2:n ja tupatuopin 50-80 km:n marssit tuntuivat lasten leikiltä. Tutuksi tulivat Jaamankankaan taisteluharjoitukset niin vesi- kuin räntäsateessakin. Vaikka ilmat olivat mitä olivat, löytyi huumoria ja laulua paikkaan kuin paikkaan. Tutuksi tulivat hyökkääminen simulaattorit päällä, pitkät ampumaratapäivät, tuliyllätköt, marssit, ryhmän johtaminen,

sissiteltojen pystyttäminen ja suunnistaminen. Kurssilla raikui erityisesti ”Haa-veissa vainko oot mun” ja ”..sua vain yli kaiken mä rakastan” -iskelmäklassikot. Porukan vitsit saivat naurua jokaiseen, jopa mahtaviin apukouluttajiin. Neljä taistelija lähti alikersantteina takaisin Karjalan Lennostoon.

Yläriivi vasemmalta: Korhonen Lek Kasper, Luuro Niko Aleksii, Blom Atte, Immonen Lasse, Ikonen Aleksii, Matikainen Tomi, Eronen Timo, Heikkinen Aatu, Niiranen Tuomas, Haapalainen Touko-Matti, Järvinen Simo-Pekka, Karhu Kimmo Matti Kalevi.

Keskiriivi vasemmalta: Ketonen Markus Mikael, Lahtinen Arttu Aaro Juhani, Kantelinen Juuso Akseli, Hurskainen Juho-Pekka Tapio, Halinen Ville, Niemi Paaavo Johannes, Karppinen Ville, Heiskanen Jarkko Tuomas, Kaipainen Joni Jaakko Iivari, Grönman Tuomas, Muukkonen Pasi, Lehtinen Jari Petteri, Hännikäinen Petra Elisa.

Alariivi vasemmalta: Alik Markkanen Toni Olavi, Kainulainen Kirsi Anna Elina, Korhonen Tuomo Taneli, Koponen Lauri Kalevi, Kankkunen Sami, Kannianen Joel Anton, Ikonen Niina Jenni Johanna, Lintu Iira Maria, Marttila Hanna Mari, Korhonen Siiri Karoliina, Karstila Atte, Minin Andrei, Kuivalainen Niko, Kolehmainen Niko Petteri, upskok Könönen Tero Matti Tapani.

Kuvasta puuttuu: Lehtola Joonas Max Karinpoika.

AUK:n kurssijulkaisu

Yläriivi vasemmalta: Sorjonen Markus Riku Petteri, Oinonen Juuso Valtteri, Pörsti Lasse, Sarkkinen Joni Petteri, Savolainen Matias Juuso Oskari, Rissanen Lauri Eemil, Toivanen Janne Samuli, Puhakka Ville Petteri, Surakka Eemeli, Saukkola Matias, Piironen Sami, Pietarinen Elia, Ruuska Arttu.

Keskirivi vasemmalta: Nuolioja Veera Tuulia, Pakkala Henna Mirjami, Tolvanen Antti Sakari, Räisänen Teemu Henrik Juhani, Vartiainen Lauri Johannes, Pajarinen Teemu Taneli, Neuvonen Ollimatti Samuli, Torssonen Jaakko Juhani, Ulmanen Henri Sakari, Tanttu Juho Topias, Puttonen Paavo Lauri Johannes, Reima Ville Olavi, Riekkinen Juho, Nisula Juho-Pekka.

Alarivi vasemmalta: Alik Mononen Jyri Antero, Alik Raassina Janne Miikka, Suojarinne Teemu Petteri, Pursiainen Juha Matti, Turunen Teemu, Tikkanen Antti, Puoskari Marko, Pietikäinen Jouni, Rytkönen Heikki, Otronen Heini Hannele, Romppanen Suvi Marika, Ollikainen Joona, upskok Peltotupa Matti Ilmari.

Kuvasta puuttuu: Pajunen Teemu.

TIEDUSTELULINJA

Harva meistä tiesi, mitä tulemaan pitää syyskuun toisena päivänä. Aliupseerikurssista oli kuultu vain viljejä ”tornareita” eli tornihuhuja. Linjan todellisuus tuli tutuksi jo kurssin alkumetreillä. Meistä tultaisiin tekemään johtajia. Viimeistään havumarssilla tuli selväksi, ettei

kyseessä ole aliupseerikurssin kevyin linja. Valitettavasti myös linjan fyysisyys vaati muutamia lopettamaan kurssin kesken. Syksyn mittaan ansaitsimme havumerkin ja opettelimme parhaimpia mahdollisia hommia. Reservinupseeri- ja erikoisaliupseerikurssien alettua jäljelle

jäi tiivis kahdeksan taistelijan ryhmä. Ryhmän pieni koko on mahdollistanut hyvän yhteishengen syntyminen, josta on osaksi merkinä tavoitellun tupatuopin voittaminen.

Yläriivi vasemmalta: Parviainen Jukka Pekka Aleks, Pesonen Esa-Pekka Olavi, Pusa Antti Veikko Edvard, Räsänen Iiro Juhani, Siren Juho Aki Oskar, Jurvanen Elmeri Yrjö, Hirvonen Mikko Ville Tapani, Rissanen Markus Artturi.

Keskiriivi vasemmalta: Toivanen Jari Petteri, Visanko Niklas Valterri, Hirvonen Lauri Olli Johannes, Nuutinen Mika Markku Samuli, Männistö Tuomas Juhani, Räsänen Samuli Kristian, Karvonen Tuukka Patrick, Taskinen Joonas Santeri.

Alariivi vasemmalta: Upskok Hirvonen Iiro Aleks, Pitkänen Matti Raimo Tapio, Haimilahti Perttu Eemeli, Haimakainen Tuomas Petteri, Hytönen Mikko Tapani, Räsänen Tatu Tapio, Klemettinen Lauri Juhani, Kostianen Jani Valterri, upskok Siren Otto Aki Ilmari.

MOOTTORILINJA

”Raskain kalusto ja pisimmät marssit”

Aliupseerikoulun vuosikurssi 45 alkoi lähes jokaisella ”motolla” eri linjoilla. Moottorilinja oli vielä usean viikon päässä ja se alkaisi vasta AUK 2-kurssilla kun perusteet muista aselajeista olisi käyty. Heti alussa moottorilinja kärsi miestappioita ja ne jatkuivat AUK 2-kurssille asti. Neljästätoista moottorialiupseerioppilaasta on jäljellä enää kaksitoista.

Toisin kuin edelliset moottorilinjan käyneet, saapumiserämme ei muuttanut takaisin Esikunta- ja Huoltokompaniaan tilanpuutteen vuoksi AUK 2:n alkaessa ja tuntui, että etsimmekin

omaa paikkaamme muiden kurssilaisien joukossa. Sopeutuminen siihen, että majoittuisimme Aliupseerikoulussa ja kävisimme ohjelman Esikunta- ja Huoltokompanian mukaan vaati totuttelua ja vastuuta, mutta ei osoittautunut ylitsepääsemättömäksi ongelmaksi. Kun kaikki AUK 1:n jälkeen tapasivat samoissa merkeissä, oli selvää, että jotkin naamat olivat jo ehtineet unohtua peruskoulutuskaudella. Tutustumisessa ei kuitenkaan kauaa ehtinyt mennä; ilta-koulutusta oli luvassa joka päivä eikä vapaa-aikaa käytännössä ollut.

Moottorilinjan koulutus alkoi vauhdilla. Kohtasimme P-kaudelta tutun käsittelykentän uudestaan heti alussa ja pian koneiden ja ajoneuvojen käyttö olikin hanskassa. Tekniikka, säädökset ja ajomääräykset olivat tuttuja ennestään, mutta nyt niihin tutustuttiin toden teolla. Moottorimarssit, ajoneuvojen pelastaminen ja niiden toimivuuden takaaminen säällä kuin säällä ovat perusasia mikä sisältyy moottorialiupseerin tietouteen.

Moottorilinja tunnetaan myös Aliupseerikoulun koväänisimpänä linjana.

SISSIRADISTILINJA

Jokaisen saapumiserän havulinjojen oppilaiden ehkä ensimmäinen fyysisesti ja henkisesti vaativa koitos on legendaarinen havumarssi, jonka suorittaminen on yhtenä ehtona sissihavun saamiselle. Sissiradioaliupseerilinjan havumarssi alkoi viisi vuorokautta kestäneen taisteluharjoituksen jälkeen, jonka ajan oli satanut lähes koko ajan. Harjoituksessa oltiin vähillä unilla ja ainakin yksi yö nukuttiin partiolaavun alla litimärissä makuupusseissa.

Kaikesta huolimatta marssiin valmistautttiin innolla ja huolellisesti. Jalat teipattiin sekä erinäisiin paikkoihin laitettiin vaseliinia tai talkkia. Matkan alku sujui

moitteitta vaikka sade yrittikin hidastaa joukkoa. Koko marssin ajan kärjessä käveli vertaansa vailla oleva suunnistaja, joka löysi määränpääät ilmiömäisesti.

Myös mutkia sattui matkaan. Unenpuute sai välillä yliotteen ja taukojen aikana sattui satunnaisia seisaaltaan nukahtamisia sekä kompastumisia naamalleen vesilätäköihin. Lisäksi taukopaikalle unohtuneista roskista johtuen linja joutui kiertämään hieman pidemmän lenkin kuin mitä kouluttajat olivat mahdollisesti ennalta suunnitelleet. Päänvaivaa aiheuttivat myös varusteiden toimintahäiriöt, kun yksi oppilas ei saanut pitkään aikaan rinkkaa irrotettua selästään,

koska vyötäröremmi oli jumittunut.

Pienistä vastoinkäymisistä sekä unenpuutteesta huolimatta sissiradistilinja selviytyi maaliin kotikasarmille kenenkään luovuttamatta. Monen hymy kasvoilla vesitornin näkyessä oli leveä, vaan eipä kukaan tiennyt, että maaliintulon jälkeen käytiinkin vielä parin kilometrin lisälenkki johtuen liian pitkästä välimatkasta ensimmäisen ja viimeisen saapujan välillä. Jokainen radisti muistaa varmasti tämän reissun kiikkustuoliin asti ja puheenaihetta siitä on riittänyt ainakin aliupseerikurssin loppuun asti.

Yläriivi vasemmalta: Lihavainen Henry Daniel, Pennala Eino Risto, Laatikainen Sami Petteri, Kärmeniemi Taneli, Ruokolainen Roope, Simpura Mikko Tapio, Pulkkinen Atte Ville Juhani, Voutilainen Kalle Oskari.

Alariivi vasemmalta: Huovinen Kaarlo, Lonka Mikko, Tapio Vesa Valteri, Matikainen Harri, Hyvärinen Miika Niko Kristian, Ojanen Henri Christian, Nykänen Tuomas Juhani, Venäläinen Jarkko Pasi Aleks, upskok Korhonen Aarni Matias.

PANSSARINTORJUNTA-LINJA

”Vain osuma ratkaisee”

Panssarintorjuntalinjan vahvuus oli kurssin alkaessa 19 nuorta miestä. Siirtojen jälkeen linjan lopulliseksi vahvuudeksi muodostui 11 taistelijan raavas joukko tulevia ”ohjus-Osmoja”.

Linjan ongelmana oli varsinkin kurssin alkuvaiheessa tapahtuneet varusteiden häviämiset, joka kulminoitui ensimmäisessä taisteluharjoituksessa kadonneeseen valopistooliin, jonka kouluttajan löysi noin 20 metrin päästä erään ryh-

män suoja-asemasta. Tämä katoaminen eli linjallamme koko kurssin loppuun asti, myös minuuttipankin nollaukset ja varoituksen kerääminen tulivat tutuksi siinä missä rankka PST-huumori ja puolustukseen ryhtyminen Jaamankankaan luonnonkauniiseen maastoon.

Kurssimme epäviralliseksi maskotiksi nousi kummelin luoma ”Aziz the Combat Fighter”, jonka tiukka asenne tarttui tiukasti linjalaisiin.

Kurssin ehdoton kohokohta oli Taipalsaaren ampumarajoitus, jossa pääsimme tutustumaan PST-aseiden tulo-voimaan niin läheltä kuin oli mahdollista. Kuulimme myös lukemattomia kertoja erinäisiä fraaseja panssarintorjujista kuten esimerkiksi: ”Kärkeen rynnii PST.” ja ”PST-mies suorittaa annetun tehtävän loppuun asti.”

Yläriivi vasemmalta: Blomqvist Otto-Antton, Karhu Simo Ville Eemeli, Sorsa Lari Janne Herman, Tolvanen Otso Ilari, Uotinen Leevi Oskari, Reponen Vili Veikko Oskari, Levänen Jarkko Pekka Juhani.

Keskiriivi vasemmalta: Karhu Aleksi Mikko Oskari, Salmela Jussi Johannes Anselmi, Juuti Toni Kirstian, Kakko Joonas Artturi, Tolkki Jari Matti, Rahikainen Mika Kristian, Pirttinen Milo Jaakko Jonatan.

Alariivi vasemmalta: Alik Ikonen Lauri Johannes, Alik Kähkönen Mikko Juhani, Kummunmäki Juha Kalevi, Tiihonen Topi Johannes, Hirvonen Miika Topias, Pykäläinen Tero Teuvo Antero, Mazouzi Sami Gabriel, upskok Korhonen Atte Samuli.

TULENJOHTOLINJA

Aliupseerikoulun alussa tulevat johtajat olivat jakautuneet morttisäkkiensä kanssa kasarmi kakkosen eteen. Näistä viisitoista oppilasta muodostivat ehkä aliupseerikoulun hurjimman linjan, tulenjohtolinjan.

Oppilaat olivat saaneet tavaransa juuri ja juuri uusiin tupiin, kun heidän apukouluttajansa tutustuttivat heille ”teksirallin”. AUK 1:n aikana ”tötteröt” oppivat tiuhaan tahtiin uusia asioita epäsuoran tulen saloista ja sen johtamisesta. Oppilaiden huulille levisi aina hymy, kun he

lähtivät leireillä vetämään parikaapelia, piirtämään tulenjohtotasoja ja jakamaan viestimies ykkösen haastavan tehtävän (ja ihanan kaluston). Siltikin linjan yhteishenki oli vertaansa vailla.

AUK:n seitsemännellä viikolla tulenjohtolinjalta puolet lähti Reserviupseerikouluun, mikä aluksi tuntui kauhealta menetykseltä jättäen linjalle vain seitsemän oppilasta AUK 2:lle. Loppujen lopuksi pienen ryhmän yhteishenki vain tiivistyi hyvien juttujen sekä hurjien hajotuksien myötä.

Yläriivi vasemmalta: Väänänen Mika Petteri, Roponen Eetu Pekka Aleks, Suontama Urho, Lintunen Jaakko, Laatikainen Ville Santeri, Heinonen Jouko Olavi, Lapp Marko Mikael, Turunen Harri Tapio.

Alarivi vasemmalta: Upskok Impivaara Erkkä-Pekka, Rissanen Jaana Elisa, Vairinen Linda Kristiina, Karhu Mari Emilia, Eljos Sanni Eveliina, Räsänen Mikko Samuli, Niiranen Niko, Leppänen Banyad, alik Hujanen Joonas.

KRANAATINHEITINLINJA

Linjallamme on hyvä yhteishenki ja ainakin hauskaa tuntuu olevan, jopa leireillä usein miten. Ensimmäisellä leirillämme harjoittelimme sekä raskaan että kevyen heittimen ampumakuntoon laittoa. Silloin kaikki oli hyvin uutta ja ensimmäistä kertaa heittimien johtajina toimivat saivat aikaan kaikenlaisia sanasolmuja käskyistä. Kaikkein hankalimmalta tuntui käsky ”Kiinnityspistelaitteet ja peruslukemat aseta!”. Tämä sanahirviö sai monen suun pyöreäksi: ”Mitkä ihmeen peruspistelaitteet ja kiinnityslukemat?” Nyt onneksi kaikki osaavat toimia käskyn mukaan ja myös huutaa käskyn oikein. Leirielämästä linjallamme on jäänyt muutenkin erittäin monenlaisia muistoja, niin hyviä kuin pahoja. Päällimmäisenä kaikilla on varmasti mielessä leiri, jolla

mikään ei tuntunut menevän hyvin: huti-suunnistukset, Sisujen upotus suohon, parikaapelin vetäminen yömyöhään. Mutta kyllä siitäkin leiristä selvisimme lopulta kasarmille, niin enemmän kuin vähemmän väsyneinä. Toinenkaan Jaamankankaan harjoitus ei alkanut aivan suunnitelmien mukaan; ajoimme asemaan ja juoksimme ottamaan heittämiä pois autojen perästä ja hupsista, heittimet olivatkin unohtuneet kasarmille.

Ensimmäinen Sotinpuron ampumaharjoituskin oli mennä aivan pieleen. Kaikki odottivat, että päästään vihdoinkin ampumaan kunnolla raskailla heittimillä ja kuuntelemaan miten ne jytisevät, mutta valitettavasti sankka sumu esti odotuksemme. Tähän voisimme todeta kou-

luttajamme sanoin: ”No oookoo, eihän se mennyt ihan niinkuin piti.” Vastapainoksi pääsimme kuitenkin ampumaan kevyillä heittimillä ensimmäistä kertaa suora-ammuntaa kovilla kranaateilla. Toisella ampumaleirillä vihdoinkin odotuksemme palkittiin ja heittimet jytisivät sydämiemme kyllyydestä. Ja kyllähän ne kranaatit totta tosiaan siellä kaukana jysähtelivät melko kovastikin. Toinen Sotinpuron harjoitus meni kaiken osalta melko hyvin, pikkukömmähdyksistä huolimatta ja se jäi kaikille mieluisena mieleen.

Kaiken kaikkiaan kurssin 45 kranaatinheitinlinja on hyvin petrannut alkuhankaluuksista huolimatta loppua kohden. Heittimen piippukin on kurssin loppua kohden muuttunut jo putkeksi.

Yläriivi vasemmalta: Alisalo Alekski Olavi, Makkonen Markko Antti Tapani, Jyrkinen Joni Markus Alekski, Asikainen Niko Juhani, Mattila Antti Eppu Hermann, Lukkarila Ville Valter, Väänänen Antti Verner, Pyykkö Henri Cristian, Härkönen Sami Petteri, Pulkkinen Jere Johannes, Vitri Ville-Veikko Ilmari, Tikka Niko Petteri.

Keskiriivi vasemmalta: Kajo Antti Lauri Matias, Halonen Marko Juhani, Räsänen Juska Einari, Sepponen Jiri Henrik, Lattu Jesse Santeri, Tyrväinen Henrik, Turtiainen Niklas Joonatan, Suomalainen Niko Santeri, Mustonen Kalle Iisakki, Hämäläinen Arttu Matias, Seppänen Antti Olavi, Halttunen Sami Arne Juhani.

Alariivi vasemmalta: Upskok Pohjolainen Santeri Mikko, Ekelund Erik Reidas, Näivö Tanja Henna Hannele, Juvonen Linda Emma Henriikka, Pesonen Juho Miika, Kettunen Simo Sakari, Ahtonen Kristian Johannes, Kinnunen Ida Maria, Koivukangas Mikko Oskari, Räsänen Alekski Stefan, Oksanen Olli, Siitari Sami Henri, Malinen Lasse Erik Petteri, Pitkänen Pekka Olavi, alik Tiainen Tuomas Olavi.

Kuvasta puuttuu: Nisula Juho-Pekka.

SOTILASPOLIISILINJA

“Kateus on ansaittava”

Sotilaspoliisilinja toimii ensimmäistä kertaa panssarintorjuntakomppaniassa, erillään muista linjoista. Sotilaspoliisiperuskurssille valittiin reilun sadan hakijan joukosta 40 oppilasta, joista edelleen kaksitoista aliupseerikurssille. Reserviupseerikurssille näistä kahdestatoista lähti kolme nohevaa soturia.

Sotilaspoliisien sodanajan tehtäviin kuuluvat muun muassa vihollisen erikoisjoukkojen vastainen toiminta, eri-

laiset etsintä- ja kiinniottotehtävät sekä suojaus- ja valvontatehtävät. Toiminta painottuu pääosin rakennetulle alueelle, mutta tehtävien vaatimia maastovuorokausiakin tietenkin tulee.

Monipuolinen koulutus koostuu yhteinäiskoulutuksen ohella voimakeinojen käyttökoulutuksesta, taktisesta asekäsitelystä sekä taistelusta rakennetulla alueella. Linjamme pitikin päivän mittaisen rastikoulutuksen kyseisestä aiheesta,

joka huipentui iltapäivällä aliupseerikoulun ”valtaamiseen”. Muille linjoille pidetty koulutus oli erittäin opettava kokemus kouluttajana toimimisesta.

Positiivisella asenteella varustettu, sosiaalinen ja huumorintajuinen vahvoista persoonista koottu joukkomme tullaan varmasti näkemään ja kuulemaan johtajakauden edetessä.

Yläriivi vasemmalta: Savonlahti Pyy Artturi, Kärkkäinen Jere Sami Juhani, Hämäläinen Mitro Valteri, Puustinen Toni Juhani, Tynkkynen Tuomas Henrik, Peurala Sakari Pekka.

Alarivi vasemmalta: Upskok Innanen Jaakko Joonas, Toivanen Niko Heikki Valteri, Pippola Ilkka Andreas, Purho Sami Johannes, Tiainen Juho Henrik, Hänninen Hanna Kerttu Alisa, Hatakka Ville Mauno Johannes, alik Buckbee Aku Henrik.

AUK:n kurssijulkaisu

